

ถ้าไม่อยากถูก “ผีควักหน้า” อย่าอ่านหนังสือเล่มนี้!

夜 ผีควักหน้า 葬

นิยายผีที่โดนใจผู้อ่านมากที่สุด
จากการประกวด “นิยายสยองขวัญ ครั้งที่ 23” ของญี่ปุ่น

最東 対地 โซไต ไทจิ เขียน อิริตต์ อีรพีริยะ แปล

พิธีศพยามวิกาล

เป็นธรรมเนียมที่สืบทอดมาแต่โบราณของหมู่บ้านดมนุรี จังหวัดโทชิกิ ซึ่งอยู่ในหุบเขาลึกห่างจากโลกภายนอก

ชาวบ้านที่นี่มีความเชื่อว่า ไบหน้ำมนุษย์เป็นสิ่งที่ยืมมาจากเทพเจ้า ไม่ว่าเพศไหนหรือวัยใด เมื่อเสียชีวิตจะต้องถูกควักไบหน้ำคืนให้เทพเจ้าดวงจิต (ไบหน้ำ) ซึ่งเป็นของที่ยืมจากเทพเจ้านั้น จะถวายคืนโดยการควักใส่ในไบหน้ำของรูปปั้นพระจิโซ^๑ ที่ทำเป็นหลุมรอไว้ และจะเรียกสิ่งนั้นว่า “จิโซดมนุรี”^๒

ส่วนร่างของผู้เสียชีวิตที่คืนไบหน้ำให้เทพเจ้าแล้วจะถูกปฏิบัติในฐานะเรือที่จะข้ามไปยังโลกวิญญาณ โดยโปะข้าวขาวหุงสุกในไบหน้ำที่เป็นหลุมกลางจนพูน เพื่อไม่ให้ผู้เสียชีวิตต้องหิวระหว่างเดินทางไปยังโลกหน้า

ด้วยเหตุนี้เอง หมู่บ้านแห่งนี้จึงเรียกผู้เสียชีวิตที่ถูกควักไบหน้ำว่า “ดมนุรีซัง” จนกลายเป็นที่มาของชื่อหมู่บ้านเช่นกัน ดมนุรีซังจะถูกกำหนดให้ขึ้นเรือ (ซึ่งก็คือร่างกายของตน) เดินทางไปยังโลกวิญญาณในยามวิกาล พิธีไว้อาลัยผู้เสียชีวิตที่หมู่บ้านแห่งนี้จึงจัดขึ้นกลางดึกทุกครั้ง และนี่คือธรรมเนียมส่งศพซึ่งถูกเรียกว่า “พิธีศพยามวิกาล” ที่ไม่เหมือนใครของหมู่บ้านดมนุรีแห่งนี้

จากหนังสือ พาเที่ยวแหล่งผีเฮี้ยน สำนักพิมพ์วินซี

^๑ รูปปั้นที่ชาวญี่ปุ่นเรียกกันติดปากว่าพระจิโซ โดยเชื่อกันว่าเป็นพระโพธิสัตว์ที่คอยช่วยเหลือเด็ก หญิงตั้งครรภ์ และผู้เดินทาง

^๒ ดมนุรี ในภาษาญี่ปุ่นแปลว่า ซาม หรือข้าวราดหน้าต่างๆ

บทที่ ๑ มาคิตะ ทาเครุ

ร้านสะดวกซื้อ ยามดึกอันเงียบสงัดเรืองแสงสว่างราวกับเป็นหิ่งห้อย ยิ่งทาเครุปั่นจักรยานเข้าไปใกล้ ร้านที่เล้าลือกันในวงเรื่องสยอง ยามค่ำว่าดูเหมือนปีศาจอำปากคอยเหยือกก็ยิ่งดูสว่างจ้าขึ้นเรื่อย ๆ

ทาเครุจอดจักรยานไว้หน้าร้าน ก่อนจะเดินผ่านประตูอัตโนมัติโดยมีแมลงเม่าที่บินสลัดปีกอยู่รอบหลอดไฟคอยจับจ้องอยู่

เขาเดินเรื่อยเปื่อยไปตามชั้นวางสินค้า หยิบขนมขบเคี้ยวกับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ไม่ได้กะจะซื้อขึ้นมาดู ก่อนวางกลับลงบนชั้น

แม้จะมีของที่ตั้งใจซื้ออยู่แล้ว แต่เขาก็ชอบดูของในร้านเป็นการฆ่าเวลา “โอ๊ะ อันนี้ที่ซีตจินบอกว่าอร่อยนี่หว่า”

ช็อกโกแลตห่อสีเหลือง มีข้อความว่า *การผสมผสานอันน่าทึ่งระหว่างกล้วยกับเลมอน*

ทาเครุจ้องช็อกโกแลตอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ลดมือลง เคาะห่อช็อกโกแลตกับต้นขาเป็นจังหวะก่อนจะเดินตรงไปยังชั้นวางหนังสือ

เขาเหลือบมองนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ที่วางอยู่ริมชั้น ก่อนจะไล่อ่านชื่อนิตยสารจากฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่งหนึ่ง บางเล่มเขาหยิบขึ้นมาดู แต่เปิดแค่ไม่กี่หน้าก็วางกลับที่เดิม

เมื่อมาถึงโซนหนังสือเล่ม เขาไล่พิจารณาดูชื่อเรื่องแล้วถอนหายใจเบา ๆ เพราะไม่มีเล่มไหนน่าสนใจสำหรับเขาเลย

“แต่ถึงมีก็ไม่ซื้อหรอก”

ทาเครุพึมพำกับตัวเองก่อนตรงไปยังมุมเครื่องดื่ม หยิบโคล่าสองขวดออกมาโดยไม่ลังเลเหมือนตอนเลือกขนม แล้วเหลือบดุนาฬิกาที่อยู่เหนือชั้นวางสินค้าตอนปิดตู้เย็น

ดีสองกว่าแล้ว ถ้าไม่รีบกลับ พรุ่งนี้คงได้ตื่นหลังเที่ยง ทาเครุวิตกขึ้นมาว่าอยู่มาเวลาต่อคงไม่ดีนัก จึงถือช็อกโกแลตกับโคล่าไปที่แคชเชียร์

เขาหยิบลูกอมที่ซื้อประจำจากชั้นวางสินค้าหน้าแคชเชียร์ แล้วส่งให้พนักงานคิดเงินพร้อมสินค้าที่ถือมา

“ยินดีต้อนรับครับ”

พนักงานที่ดูท่าจะเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยทักทายเสียงเรียบโดยไม่แม้แต่มองตาทาเครุ แล้วเริ่มสแกนสินค้า

ทาเครุเองก็ไม่คิดจะมองตาคนที่เจอหน้ากันในเวลานี้ ด้วยรู้สึกผิดที่มาเตร็ดเตร่อยู่ข้างนอกกลางดึกทั้งที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ

“ขอบคุณครับ โอกาสหน้าเชิญใหม่นะครับ”

พนักงานกล่าวขอบคุณตามหน้าที่แบบพอเป็นพิธี ทาเครุรีบออกจากร้านเหมือนผลเหวี่ยงจากเขา

“เป็นพนักงานประจำอะไร อย่างน้อยน่าจะถามหน่อยสิว่ามีบัตรสะสมแต้มรีเปลา”

เป็นเรื่องปกติที่คนเราจะทำกว้างใส่ใครก็ได้เมื่ออยู่ลับหลัง ยิ่งเป็นเด็กวัยประมาธทาเครุก็ยังแสดงความไม่พอใจมากขึ้นไปอีก

เวลาดีสองแบบนี้ไม่ใช่เวลาที่เด็กในวัยทาเครุจะออกมาอยู่ข้างนอก แต่นี่ถือเป็นเรื่องปกติสำหรับวันศุกร์ของทาเครุ เพราะหลังเลิกเรียนทาเครุจะเปลี่ยนชุดนักเรียนในห้องน้ำของห้างสรรพสินค้าหน้าสถานีรถไฟ แล้วเที่ยวเล่นกับเพื่อนจนดึกดื่น

ที่จริงแล้วเขาต้องถูกพ่อแม่ต่อว่าว่ามัวไปเถลไถลที่ไหน แต่พ่อแม่ของทาเครุไม่ว่าอะไรเรื่องกิจวัตรนี้ของเขาเลย

ตรงกันข้าม พ่อแม่ของทาเครุเองก็กลับบ้านดึกดื่นในช่วงสุดสัปดาห์เช่นกัน เลยไม่แปลกที่เป็นเช่นนั้น

“หืม?”

ทาเครุเห็นอะไรบางอย่างขณะโยนกระเป๋ากับกับถาดร้านสะดวกซื้อลง ตะกร้าจักรยาน ในกระเป๋าก็เปิดซิปคาไว้ครึ่งหนึ่งกลับมีหนังสือไม่คุ้นตา ซุกอยู่

“อ้าว มาได้ไงละเนี่ย”

มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นหนังสือของร้านสะดวกซื้อ เพราะรูปเล่ม เหมือนกับหนังสือตรงมุมหนังสือเล่มที่ยืนดูเมื่อครู่ เป็นหนังสือแบบที่ พบเห็นบ่อยตามร้านสะดวกซื้อเช่นนี้ คือมีข้อดีตรงอ่านง่าย เนื้อหา ไม่ซับซ้อน ส่วนหน้าปกมีสีสันฉูดฉาดและดูราคาถูก

ชื่อหนังสือตรงสันซึ่งโผล่ให้เห็นจากกระเป๋าคือ *พาเที่ยวแหล่ง ผีเฮี้ยน*

“...”

ทาเครุค่อยๆ หันไปมองเคชเชียร์ร้านสะดวกซื้อ พนักงานคนเมื่อครู่ กำลังยืนท้าวก้มหน้าก้มตา ดูแล้วน่าจะเล่นสมาร์ทโฟนอยู่ หนังสือเล่มนี้ คงเผอิญตกใส่กระเป๋ากับของเขาคณะเดินอยู่ในร้าน

“โชคดีแล้วเรา”

ทาเครุปั่นจักรยานกลับบ้านโดยไม่คิดนำไปคืน ถือเสียว่าเป็นของ แถม

เขาออกห่างจากร้านสะดวกซื้อไปเรื่อยๆ พร้อมกับที่แสงสว่างด้านหลัง ริบหรี่ลง จนเมื่อแสงหายลับไป เขาก็มาถึงแมนชั่นของตน ที่นั่นคล้าย โรงแรมที่มีระบบดูแลรักษาความปลอดภัยพร้อมสรรพ ซึ่งเป็นเรื่องปกติ ในยุคสมัยนี้

ทาเครุสอับตรตรงทางเข้า แล้วเข็นจักรยานผ่านประตูอัตโนมัติ เข้าลิบบี่ ก่อนจะเข้าลิฟต์ไปกดชั้นสิบสอง

ขณะมองไฟบอกชั้นในลิฟต์ ทาเครุพลันนึกถึงหนังสือ *พาเที่ยวแหล่ง ผีเฮี้ยน* ในกระเป๋าคือแล้วขลุ่ยขึ้นมา แต่ปลอบตัวเองว่าหนังสือเล่มนี้ คงน่าตื่นเต้นดี

แม้ตลอดทางที่ลิฟต์เคลื่อนตัวขึ้นไปยังชั้นสิบสอง เขาจะไม่กล้าหัน ไปมองกระจกด้านหลังเลยก็ตาม

“กลับมาแล้วหรือ กลับดึกทุกอาทิตย์เลย ลูกนี่เที่ยวได้เที่ยวดีจริงๆ”
ทาเครุเข้ามาในห้องนั่งเล่น แม่กำลังกินเนยแข็งคู่กับไวน์แดงที่เขย้า
อยู่ในแก้ว ส่วนพ่อนั่งหลับตรงโซฟาในท่าแขนแนบลำตัว

“ตัวเองก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ ต้มเหล้าเก่งจริงๆ”

“แหม เสียมารยาทจัง นี่ไวน์ต่างหาก ไม่ใช่เหล้า ก็เลือดของแม่
ทำจากไวน์นี่นา”

“จึ้นหรืออะ ตีจังนะ” ทาเครุตอบกลับคำพูดล้อเล่นของแม่แล้วรีบ
เข้าห้องตัวเอง

“อยากกินอะไรเปล่า”

แม่ถามมาจากห้องนั่งเล่น แต่ทาเครุตอบปฏิเสธไป ก่อนจะเปิดห่อ
ช็อกโกแลตที่ซื้อมา โยนเข้าปากเคี้ยวกรุบๆ พลังหยิบหนังสือเล่มนั้นออก
จากกระเป๋าไปแล้วล้มตัวนอนหงายบนเตียง

“โซคอดีจังอะ เพราะเราคงไม่คิดซื้อหนังสือแบบนี้อยุแล้ว”

ทาเครุพลิกหน้าอ่านขณะนอนบนเตียง ทุกคอลัมน์ในนั้นมีภาพ
ประกอบ ทำให้อ่านสนุกเพราะเหมือนตัวเองอยู่ในสถานที่นั้นๆ จริง เขา
ไม่ได้รู้สึกผิด เพราะไม่คิดว่าเป็นการลักเล็กขโมยน้อย

โซคอดีจริงๆ ทาเครุนึกครีมีใจ เขายังอยู่ชั้นมัธยมต้น ถ้าไม่ถูกบังคับ
เขาก็ไม่คิดจะอ่านหนังสืออื่นนอกจากการ์ตูน หนังสือเล่มนี้มีภาพประกอบ
และหนังสือหลายหน้า แต่กว่าครึ่งคือตัวหนังสือเรียงเป็นพีต

จึ้นคงต้องเลือกอ่านเฉพาะหน้าที่น่าสนใจ ยังไม่ได้掏เงินซื้อเองด้วย
จึงไม่เสียดายเท่าไร

“เหวอ อะไรเนีย สยองเป็นบ้า!”

เขาหยุดอ่านที่หน้าสี่สะดุดตาหน้าหนึ่ง เมื่อพลิกหน้าส่งๆ ก็ไม่แปลก
ที่จะมาสะดุดตากับคอลัมน์พิเศษที่มีรูปภาพและสีล้นมากมาย รูปภาพ
ในหน้านั้นชวนขนลุกกว่าภาพไหนๆ

“อะไรเนีย... ไหนๆ ดมบุริซัง? ใบหน้าเป็นหลุมกลวงน่าสยอง แต่
ชื่อตลกดีแฮะ”

หน้าที่ทาเครุเปิดค้างอยู่นั้น ฝั่งซ้ายเป็นภาพประกอบเต็มหน้าหนังสือ

ของใบหน้าผู้หญิงซึ่งเป็นหลุมกลวง ไร้วางตา จมูก และริมฝีปาก เพราะถูกควักเนื้อออกไป

ส่วนฝั่งขวามีข้อความพาดหัวว่า พิธีส่งศพนองเลือดของหมู่บ้านสันโดษที่ถูกลืมน แล้วตามด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับมนุษย์ที่ถูกควักใบหน้า และธรรมเนียมของหมู่บ้านนั้นพร้อมภาพประกอบ

คอลัมน์ของหมู่บ้านนั้นซึ่งถูกเรียกว่า “หมู่บ้านดมนุริ” มีทั้งหมดหกหน้า โดยมีเนื้อหาอธิบายอย่างละเอียด เช่น เรื่องศพที่ถูกควักใบหน้านั้นจะถูกเรียกว่า “ดมนุริซัง” หรือเรื่องการดักข้าวขาวหุงสุกใส่ใบหน้าที่ถูกควักเป็นหลุมจนพูน

“อ๋อ...เอาจริงดิ ในญี่ปุ่นยังมีหมู่บ้านแบบนี้อีกหรือ ล้อเล่นน่า”

ทาเครุพิมพ์แล้วดูนาฬิกา เพิ่งรู้สึกตัวว่าอ่านไปได้ครึ่งชั่วโมงแล้ว จึงปิดหนังสือวางไว้ข้างหัวเตียง แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงขมุกขมัวอย่างบอกไม่ถูก ที่มันวางอยู่ใกล้ศีรษะ สุดท้ายจึงนำไปเก็บในลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือ

เขาปิดลิ้นชักและหยิบเสื้อคอกลมแขนยาวจากตู้เสื้อผ้าเพื่อไปอาบน้ำ จู่ๆ แอปพลิเคชันส่งข้อความที่ชื่อ LIVE ก็ส่งเสียงแจ้งเตือน ทาเครุดูหน้าจอด้วยคิดว่าคงมาจากเพื่อนที่เกี่ยวข้องด้วยกันก่อนที่จะแยกไปร้านสะดวกซื้อ

“หา อะไรเนี่ย”

ทาเครุขมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะต้องผงะห่างจากสมาร์ทโฟนเมื่อเห็นว่าชื่อผู้ส่งคือ 縫ㄅ繡薙 ◆繡翫&繡◆

縫昴%縫ㄅ縫?k繡薙干縫昴。?湍 莉翫。

繡芽。後“縫ㄅ縫昴?”

เขาเปิดอ่านข้อความที่ส่งมา และพบว่าเป็นตัวอักษรที่อ่านไม่ออก เช่นกัน ทาเครุสงสัยว่าหรือจะมีอะไรผิดข้อง แต่เมื่อลองดูบัญชีรายชื่อกับประวัติการสนทนากับคนอื่นก็พบว่ายังเหมือนเดิม ไม่มีอะไรผิดปกติ

“เอ๋ ยังไงเนี่ย”

คอลัมน์จากหนังสือเมื่อครูทำเอาหาครูรู้สึกใจคอไม่ค่อยดี เขาเปิดห้องแชตที่มีข้อความพิลึกขึ้นมาดูอีกครั้ง

縵昂%縵才縵?k縵薙干縵呐。?湍 莉翫。
縵芽。後“縵七縵呐?”

ไม่ว่าจะอ่านกี่รอบก็ยังไม่รู้เรื่องอยู่ดี เพราะมีอักษรคันจิยากๆ เรียงเป็นพืด จึงคิดว่าน่าจะเป็นภาษาจีน เขาลองอ่านให้ละเอียดอีกที แต่ก็ไม่พบตัวอักษรที่อ่านออกสักตัว

ระหว่างนั้น ข้างข้อความที่ถูกส่งมาก็ปรากฏตัวอักษรเล็กๆ ว่า อ่านแล้ว
“อ๊ะ ขึ้นว่าอ่านแล้วด้วย”

คำว่า“อ่านแล้ว”เป็นการแจ้งเตือนว่าผู้รับเปิดข้อความอ่านแล้ว แต่หาครูที่กำลังแอบสยองอยู่เลยไม่ทันได้เอะใจว่าข้อความนี้มีบางอย่างผิดปกติ
“สงสัยคนจีนที่ไหนสักคนส่งคำขอเป็นเพื่อนผิดมั้ง”

หาครูทิกทักเอาเอง แล้วหอบกางเกงในกับเสื้อแขนยาวคอกกลมออกจากห้อง

“กำหนดจุดหมายเรียบร้อยแล้ว อีก ๑๒ กิโลเมตรจะถึงจุดหมาย”

หาครูเข้าห้องน้ำไปแล้ว จึงไม่รู้วาระบบนำทางของสมาร์ตโฟนที่วางอยู่บนเตียงกำลังเริ่มทำงาน

เสียงน้ำกระแทกกระเบื้องดังเป็นระยะปนกับเสียงกระเซ็นแผ่วเบาเหมือนดนตรีที่ไม่สอดคล้องประสาน น้ำกระแทกกระเบื้องแล้วไหลลงท่อระบายน้ำไป เสียงนั้นเปลี่ยนจังหวะทุกครั้งที่ทำครูขยับแขนสระผม พลังพยายามใช้น้ำชะล้าง
เรื่องน่าขนลุกเมื่อครูออกจากสมองด้วย

ไม่น่าอ่านหนังสือพรรณานี้เอาตอนนี้นะเลย

ถ้าเรื่องแอปพลิเคชัน LIVE เมื่อครูเกิดขึ้นตอนกลางวันคงไม่น่าตกใจเท่าไรนัก ความจริงคงไม่ได้มีอะไรอย่างที่เขากังวล

ขณะที่หาครูกำลังอาบน้ำตอนตีสาม สมาร์ตโฟนที่อยู่ในห้องเขาก็

ส่งเสียงแจ้งเตือนว่า “อีกสามร้อยเมตรข้างหน้า เลี้ยวซ้าย” พร้อมแสดงข้อความ อีก ๒.๓ กิโลเมตรจะถึงจุดหมาย

“ทาเครุ ตกลงมอปลายจะเข้าเรียนที่ไหน”

แม้ถามทาเครุซึ่งออกมาจากห้องอาบน้ำในสภาพขาดผ้าขนหนูบนศีรษะ เขาจึงตอบแบบไม่สออารมณ์

“มอปลายอะไร นี่ผมเพิ่งอยู่มอสองเองนะ”

“แต่อีกไม่ถึงครึ่งปีจะขึ้นมอสามแล้วไม่ใช่เหรอ เอาแต่เที่ยวเล่นแบบนี้จะดีเหรอ พอถึงเวลาเดี๋ยวก็ไม่ได้เรียนในที่ที่อยากเรียนหรอก”

ทาเครุหงุดหงิดที่เสียงไม่ออก แถมยังโดนจี้เรื่องที่ไม่อยากคิด แต่ก็ตอบกลับไปส่งๆว่า “รู้แล้วนะ”

แต่อีกฝ่ายไม่ใช่จะไม่รู้ทันว่าลูกชายตอบแบบขอไปที “เดี๋ยวก่อนสิ” แม้รู้ทาเครุที่ท่าทางจะเข้าห้องด้วยการคว่ำแขนไว้

“อะไรเล่า ยุ่งจริง!”

“แม่บอกแล้วไง จะเที่ยวจนตึกตื่นช่วงวันหยุดแค่นี้ก็ได้ แต่ต้องแลกกับผลการเรียนที่ดี”

“พูดมากซะมด บอกว่ารู้แล้วไง! คิดอยู่แหละนะ”

“เน่ใจเหรอ” แมื่อย้อนถาม แต่ทาเครุไม่สนใจแล้วสะบัดแขน เดินกลับเข้ามานอนในห้องของตัวเอง

“อีกสักครูจะถึงจุดหมาย”

เสียงจากระบบนำทางดังอยู่ข้างหู ทาเครุติดตัวลูกชิ้นคว่ำสมาร์ทโฟนขึ้นมาดูด้วยความสงสัย

เสียงแจ้งเตือนดังขึ้นในมือ บนหน้าจอสมาร์ทโฟนปรากฏแผนที่ซึ่งตัวบอกตำแหน่งกำลังเคลื่อนที่ไปยังจุดหมาย ทาเครุไม่ยากเชื่อสายตาตัวเอง เพราะระบบนำทางของสมาร์ทโฟนเป็นแอปพลิเคชันที่จะช่วยนำทางไปยังจุดหมายปลายทาง ต่อให้ขัดข้องยังไง ตัวบอกตำแหน่งก็ไม่มีทางเคลื่อนไปยังจุดหมายเองโดยที่สมาร์ทโฟนไม่ได้ขยับไปไหน

แต่มันกำลังเกิดขึ้นบนฝ่ามือของเขา

“จุดหมายอะไรกัน...”

ทาเครุสงสัยว่าจุดหมายที่ว่ำนั่นคือที่ไหน จึงลองใช้นิ้วบดและขยายหน้าจอเพื่อให้รู้แน่ชัด แล้วใบหน้าของเขาก็เริ่มเผือดสี

“ขึ้นลิฟต์ข้างหน้าไปชั้นสิบสอง”

“นะ นี่มัน...”

“จุดหมายคือห้องหมายเลข ๑๒๐๔”

สัญญาชตาณของทาเครุบอกให้เขาหนี ต้องหนีเดี๋ยวนี้

แต่ทว่า เพียงเสี้ยววินาทีก่อนที่ทาเครุจะเคลื่อนตัวตามสัญญาชตาณแค่ชั่วพริบตานั่น ทุกอย่างก็สลายเกินไปแล้ว

“ถึงจุดหมายเรียบร้อยแล้ว ขอคุณสำหรับการเดินทาง”

เขารู้สึกหนาวเยือก รวากับมีน้ำเย็นไหลผ่านท้ายทอยลงมายังกลางหลัง

ร่างกายส่งสัญญาณเตือนเขาว่าห้ามหันไป แต่เขาก็ลืมนึกไม่อาจหนีหรือแม้แต่ขยับตัว

“มิให้เติมอีกมัย”

เขาสัมผัสความรู้สึกชวนชวนลูกจากด้านหลัง มีใครบางคนอยู่ ไม่ลิตาเครุไม่แน่ใจว่านั่นคือมนุษย์จริงหรือเปล่า แต่เสียงนั้นดังจากด้านหลังและอยู่ใกล้เขามาก

ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ

ในหัวเขาเริ่มปฏิเสธ เชื่อสุดใจว่าโลกนี้ไม่มีสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติใดๆ ทั้งสิ้น ความเชื่อนั่นเองที่ยังช่วยประคับประคองสติของทาเครุอยู่

แต่จะให้แน่ใจต้องทำสิ่งหนึ่งเสียก่อน

เป็นเรื่องที่ต้องทำ ไม่ได้ยุ่งยากซับซ้อน แค่นั่นไป...แค่นั้นไปดูให้แน่ใจเท่านั้น

ต้องมีอะไรผิดพลาดสักอย่าง

ด้านหลังของทาเครุมีตัวแทนของสิ่งที่เขาปฏิเสธยืนอยู่

ผมทางม้า เลือคาร์ดิแกนลายทางขาวดำ และกางเกงขาสั้น

แม้การแต่งกายจะไม่เหมือนกับ สิ่งนั้นที่เขารู้จัก แต่เขารู้ได้จากใบหน้า...ไม่ลิต จะบอกว่ารู้ได้จากใบหน้าคงไม่ถูกนัก เพราะกลางใบหน้านั้น

เป็นหลุมกลวงลึกเหมือนหลุมบนดวงจันทร์

เขาเห็นมนุษย์ซึ่งถูกควักเนื้อบนใบหน้า ทั้งดวงตา จมูก และ
ริมฝีปากออก ควักออกไปจนเป็นหลุมกลวงสมบูรณ์แบบ

ใช่ นั่นคือสิ่งพิสดารแบบเดียวกับที่เขาเห็นเป็นภาพประกอบใน
หนังสือ *พาเที่ยวแหล่งผีเฮี้ยน* ที่อ่านเมื่อครู

ทาเครพยายามเปล่งเสียง แต่ถูกความหวาดกลัวต่อสิ่งตรงหน้า
ครอบงำจนไม่อาจขยับเขยื้อน ความกลัวกำลังพรากอิสระไปจากเขา

“ช่วยตัว...!”

ทาเครเปล่งเสียงได้ในที่สุด แต่พร้อมกันนั้นเอง เจ้าของผมทางม้า
ที่ใบหน้าถูกควักเป็นหลุมก็เงยมือขวาขึ้นสูง

ในมือคือข้อนพรวนดินโลหะสำหรับใช้ทำสวน

เสียงที่คล้ายกับเสียงขุดดินเป็นสัญญาณบอกจุดจบของทุกสิ่ง

ข้อนพรวนดินแทงเข้าที่ใบหน้าของทาเครอย่างไร้ความปราณี ความ
รู้สึกพิกลอันเยียบเย็นแล่นปราดมาที่ด้านหลังจมูก ก่อนที่ความเจ็บปวด
จะก่อตัวตามมา

ปลายแหลมของข้อนพรวนดินแทงทะลุกะโหลกศีรษะของทาเคร
และควักใบหน้าออกไปโดยไม่ยั้งมือแม้แต่น้อย

เขาเจ็บปวดแสนสาหัส คล้ายสมองถูกกวาดด้วยเครื่องตัดไซต์โนมัต

เสียงควมญีล็ดลอดจากลำคอของทาเครอย่างแผ่วเบาทุกครั้งที่มีการ
ควักคว้าน ความเจ็บปวดบนใบหน้าอันแสนสาหัสทำให้เขาแทบคลุ้มคลั่ง แต่
ไม่อาจกระดิกตัวได้แม้แต่น้อย

ข้อนพรวนดินแทงลึกเข้ามาควักเนื้อบนใบหน้า และดึงออกพร้อม
เสียงของเหลวหนืดยืดหยด ก่อนจะแทงซ้ำแล้วดึงออกสลับไปมาอยู่แบบนั้น

“ทาเคร อย่าทำเสียงตึงตังกลางดึกสิ”

แม่ของเขาส่งเสียงจ้วเจียต่อว่ามาจากห้องนั่งเล่น เพราะได้ยินเสียง
ตึงตังจากการที่ศีรษะของทาเครกระแทกพื้นทุกครั้งที่ถูกข้อนพรวนดินแทง
ใบหน้า

เสียงของแม่ฟังดูเหมือนอยู่ห่างไกล ขณะที่เขาถูกข้อนพรวนดินแทง

ไปหน้าซ้าๆ หาครูพยายามนึกชื่อเรียกของมนุษย์ไร้หน้าที่เขียนในคอลัมน์นั้น
แต่ทุกครั้งที่พอจะนึกออก เขาก็ถูกควักไปหน้าซ้าแล้วซ้าอีก จนเมื่อชื่อน
พรวนดินแดงเข้ามาที่คาบหาครูก็นึกออก

...ดมบุรีซ้าง

บทที่ ๒ มัตสินากะ เรียว

วันที่ ๒๕ กันยายน

“มากขึ้นที่ข่าวต่อไปค่ะ มีรายงานว่าพบศพนางสาวฮาราดะ ยูมิเอะ นักเรียนชั้นมอห้า ในสวนสาธารณะของเมืองนาโกยะ หลังจากที่เราหายตัวไปจากเมืองโทโคโรซาวะ จังหวัดไซตามะ โดยใบหน้าของนางสาวฮาราดะ ถูกทำลายเป็นแผลฉกรรจ์ตั้งแต่บริเวณหน้าผากจนถึงคาง ตอนนี้อยู่ในขั้นตอนการสืบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเบื้องต้นคาดว่าเป็นการฆาตกรรม

“นอกจากนี้ยังไม่พบชิ้นส่วนใบหน้าของนางสาวฮาราดะที่ถูกทำลาย และได้มีการขยายผลต่อไปยังคดีอื่นๆ ที่เกิดขึ้นในจังหวัดฮิโรชิมะและจังหวัดโทชิกิซึ่งมีลักษณะคล้ายกัน หลังการพบศพนั้น ทางโรงเรียนที่นางสาวฮาราดะศึกษาอยู่ได้มีการจัดประชุมพิเศษ โดยผู้อำนวยการ...”

อาซาคุระ มิโอะ จากบริษัทโพลิสซึ่งเป็นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ กำลังนั่งอยู่ในสำนักข่าวของสถานีโทรทัศน์โทโตะ เธอกำลังดูข่าวจากหน้าจอที่ถูกแสงไฟในออฟฟิศส่องกระทบจนเริ่มรู้สึกลำบากขึ้นมา

ตอนนี้สั่งคอมพิวเตอร์จะกำลังแตกตื่น เพราะมีคนพบศพที่มีสภาพใบหน้าถูกทำลายอย่างโหดเหี้ยมติดต่อกัน ซึ่งดูยังงี้ก็เป็นการลงมือคล้ายๆ กัน

ที่เธอไม่เรียกว่าเป็นคดีต่อเนื่อง แต่กลับใช้คำว่าเป็นการลงมือ คล้ายๆ กัน เพราะสถานที่พบศพแต่ละแห่งนั้นอยู่ไกลเกินกว่าจะตั้งสมมติฐานได้ว่าผู้ก่อเหตุเป็นคนเดียวกัน

เป็นไปไม่ได้หากมองตามหลักความเป็นจริง

“คดีนั้นนะ เขานำเสนอแบบนุ่มนวลแล้วนะจะบอกให้”

หัวหน้าซาคาซุจิ คันจิ ซึ่งมาด้วยกันกับมิโอะพูดด้วยท่าทางอวดรู้
ขณะเขย่ากาแฟระบองในมือ

ทั้งคู่ถูกนาคาโอะ โปรดิเวเซอร์รายการข่าวของสถานีโทรทัศน์โทโตะ
เรียกตัวมา

โพลีรับงานต่อจากสถานีโทรทัศน์โทโตะเป็นบางครั้ง จึงถือเป็น
เรื่องปกติที่ถูกเรียกมาแบบคราวนี้ และแน่นอนว่าทุกครั้งพวกเขจะต้อง
นั่งดูโทรทัศน์ในออฟฟิศระหว่างคอยนาคาโอะ ผู้ชอบเรียกคนอื่นมาแล้ว
ปล่อยให้ออ้อยอย่างนั้น

มิโอะเป็นน้องใหม่ที่เพิ่งเข้าทำงานในบริษัทโพลีได้ไม่นาน และ
พยายามไม่แสดงความหงุดหงิดหรือกระวนกระวายระหว่างนั่งรอ

ไม่แปลกที่จะโมโห เพราะพวกเขามาตั้งสี่สิบนาทีแล้ว

วันนี้เธอก็ต้องฝึกความอดทนเหมือนเคย แต่ซาคาซุจิสิ้นเสียแล้ว

“หมายความว่ายังไงคะ” มิโอะถามขณะมองซาคาซุจิที่ทำหน้าไม่รู้สีก
ทุกซักร้อนด้วยหางตา

“อ้อ ก็เขาเสนอข่าวว่า‘ใบหน้าถูกทำลาย’ไซ้มัย ได้ยินแบบนี้แล้ว
อาซาคุระนิกภาพออกมาเป็นแบบไหนล่ะ”

มิโอะเหลือบตาขึ้นมองหลอดไฟในออฟฟิศ พร้อมกับนึกถึงความหมาย
ของคำว่าทำลาย แต่จินตนาการภาพไม่ออกสักที จึงได้แต่ส่งเสียงครวญ
“อืม...”ตอบ

ซาคาซุจิใช้นิ้วเบือนกลิ้นบุหรี่ปั๊มหันหน้าถามมิโอะราวกับเดาท่าทางของเธอ
ไว้แล้ว

“นึกไม่ออกสินะ อย่างมากคงนึกกันว่าถูกทุบด้วยอะไรสักอย่าง
ประมาณนั้น แต่ความจริงมันหนักกว่าที่พวกเราคิดกันเสียอีก เพราะตั้งแต่
ตรงนั้นจนถึงตรงนั้น...”

ซาคาซุจิวนิ้วชี้ที่จิมหันหน้าถามมิโอะลงไปใต้คางแล้ววนกลับมาที่เดิม
เป็นรูปวงกลม พร้อมยิ้มแหย่

“ถูกควักออกเป็นหลุมกลวงเลยละ”

“ถูกควัก...เอ๋?”

ซาคาซุจิส่งเสียงหัวเราะพอใจเมื่อเห็นมิโอะหน้าซีดเผือด เขาทำเนียนชดกาแพะระป้องกันมือจนหมดขณะที่ทีมงานของสถานีโทรทัศน์มองมาเป็นการกลบเกลื่อนว่าฉันดื่มกาแฟอยู่ ไม่ได้ส่งเสียงดังสักหน่อย แต่ไม่รู้ว่ทำนั้นได้ผลจริงหรือเปล่า

“ตะ...แต่เห็นว่าศพที่ถูกควักใบหน้านั้นถูกพบคนละพื้นที่กันเลยนะคะ”

“อืม ก็นั่นแหละสิ วิธีการลงมือเหมือนกัน แต่ศพที่พบอยู่คนละพื้นที่นี่ะ สงสัยจะมีฆาตรกรมือโปรได้แรงบันดาลใจจากคดีแรกจนนำไปก่อเหตุเลียนแบบมั้ง”

“คดีเลียนแบบเหรอะคะ...”

ถึงจะเป็นการวิเคราะห์ที่ดูไม่มีหลักการ แต่ชายคนนี้อาจจะพูดจริงก็ได้

มิโอะคิดเช่นนั้น แต่ด้วยความที่เป็นลูกน้อง เธอจึงไม่อาจทักท้วงทำได้เพียงนึกทบทวนสิ่งที่ซาคาซุจิพูด

ความจริง ซาคาซุจิรู้สึกเฉยๆ กับข่าวฆาตกรรมโหดร้ายทารุณนี้แล้ว เพราะมันถูกนำเสนอแทบทุกวี่วัน เขาจึงไม่ได้สนใจว่าคนร้ายจะเป็นใครที่ไหน

แต่กับมิโอะที่เพิ่งอายุครบยี่สิบปีและไม่อาจอ่านใจของซาคาซุจิได้ จึงมัวแต่ว่าวุ่นกับเรื่องที่ว่าควรแสดงความคิดเห็นยังไงกับคดีนี้ดี

“แต่บริษัทผลิตรายการที่ต้องรับช่วงต่ออย่างเราคงไม่มีวาสนาได้ทำรายการข่าวดังแบบนี้หรอก” ซาคาซุจิเอ่ย ก่อนจะได้ยินเสียงผู้ชายเรียกชื่อเขา

“ฝากหน่อยนะ” ซาคาซุจิบอกมิโอะพลาถยีนกระป๋องกาแฟเปล่าให้ แล้ววิ่งไปทางเสียงเรียกพร้อมขานรับเสียงดังฟังชัด

“อ๊ะ คุณซาคาซุจิ! ให้ฉันไปด้วยสิ...ໂ”

มิโอะซึ่งยืนถือกระป๋องกาแฟเปล่าถอนหายใจเสียบๆ เมื่อเห็นซาคาซุจิหายเข้าไปในห้องรับแขกเสียแล้ว

“คือเรื่อง ‘คดีฆ่าควักหน้า’ ที่กำลังดังในช่วงนี้นะ”

คนที่พูดคำว่า “คดีฆ่าควักหน้า” ขึ้นมานั้นคือนากาโอะ โซอิจิโร่ โปรติวเซอร์ของสถานีโทรทัศน์ที่เป็นคนเรียกซากางุจิมาพบ การที่เขาพูดถึงคดีซึ่งมีผู้เสียชีวิตหลายรายด้วยชื่อเล่นแบบนี้ ทำให้ซากางุจิคิดว่าอีกฝ่ายช่างขาดความเห็นอกเห็นใจ เขาพยายามมองโลกในแง่ดี บางทีคนในวงการนี้อาจมีนิสัยแบบนี้มากกว่าที่คิด

ซากางุจิเผลอสั่งยิ้มบางๆ ให้นากาโอะที่ดันหะสิ่งพูดว่า “คดีฆ่าควักหน้า” ขณะอยู่กันตามลำพังแบบนี้

“คุณนากาโอะไม่เห็นต้องพูดแบบนี้ก็ได้ครับ”

“ก็วันๆ มัวแต่ต้องคำนึงถึงผู้ชมที่ไม่รู้จักหน้าตากับพวกหัวหน้าพออยู่กับนายที่เป็นเพื่อนสนิทเลยอยากเรียกตรงๆ แบบไม่ต้องเกรงใจไป บริษัทผลิตรายการอย่างพวกนายก็เป็นเหมือนกันไม่ใช่เหรอ เห็นว่าช่วงนี้มันักแสดงหรือดาราเด็กที่วางท่าว่าตัวเองวิเศษวิโสอยู่เยอะด้วย”

โปรติวเซอร์นากาโอะพูดกับซากางุจิด้วยท่าทางที่ไม่มีความตระหนักรวากำลังใช้คำไม่เหมาะสม ก่อนจุกหูขึ้นสลับ

“นั่นสินะ ทางนี้ก็ต้องคอยพะเน้าพะนอเอาใจ แต่กลับถูกวางท่าใส่ว่าตัวเองนี่วิเศษเลิศเลอ...บางทีก็คิดนะครับ ว่าฉันไม่ได้เอาใจพวกแกสักหน่อย แต่ที่ต้องประจบคือทางค่ายของพวกแกต่างหาก”

พอซากางุจิตอบคำถามได้โดนใจนากาโอะ ทั้งคู่ก็พากันหัวเราะเป็นจังหวะเดียวกัน และพูดพร้อมกันว่า “โลกนี้มันอยู่ยากจริงๆ น้า”

สักพักหนึ่งหลังคุยเรื่องนั้น นากาโอะก็ยื่นหน้าเข้ามาหาซากางุจิ แล้วลดเสียงเพื่อพูดเข้าประเด็น ขณะที่ตาคอยเหลือบมองทางประตู

“คือเรื่องที่ขอให้มาวันนี้ละ พอติมีคนที่บอกว่ารู้เรื่อง ‘คดีฆ่าควักหน้า’ อะไรนั้นอยู่”

“รู้เรื่องคดี...เหรอครับ”

“ใช่ จะว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องหรือยังไงดี แต่ดูเหมือนจะรู้อะไรบางอย่าง น่าสงสัยมัยล่ะ”

“ไม่น่าไว้ใจนะครับนั่น”

ชาคางจุพยายามพูดเอ้ออตามนากาโอะ แต่ใจจริงก็คิดเช่นนั้นอยู่เหมือนกัน ในวงการนี้มีคนมากมายที่พร้อมจะนำข้อมูลมาแลกเปลี่ยนเป็นเงิน แน่ใจว่าจำนวนเงินจะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับความถูกต้องและความน่าเชื่อถือด้วย แต่ส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลเท็จเสียมากกว่า

ชาคางจุเข้าใจดีเพราะเคยประสบมาแล้ว จึงตอบนากาโอะกลับไปตามนั้น เขาว่านากาโอะเองก็มีมุมมองแบบเดียวกัน

“แต่เรื่องนี้ดูเหมือนจะจริงนะ เพราะวัดตินั้น...ข้าไม่ได้นำเสนอไปใช้มัยล่ะว่าผู้เคราะห์ร้าย ถูกควักใบหน้า”

“หรือว่า...ทางนั้นรู้เรื่องนั้นหรือครับ”

“ใช่ แถมรู้แล้วจะมาบอกข้อมูลด้วยนี่สิ”

“อย่างนี้เอง น่าสนใจดี”

“ใช้มัยล่ะ” นากาโอะยิ่งพูดเบาลงไปอีก ราวกับมีนัยบางอย่าง

“...คุณอยากให้พวกผมออกโรงหรือครับ”

“แหม นายเนียเข้าใจไวดีจริง ถึงอีกฝ่ายจะมีข้อมูลน่าเชื่อถือก็เถอะ แต่คนทำข่าวโดยตรงอย่างพวกเราจะไปยุ่งย่ามกับพวกแบบนั้นง่าย ๆ ไม่ได้หรอก เลยอยากให้นายช่วยลองเช็กดูหน่อยนะ”

นากาโอะเงยหน้าหัวเราะ แล้วยื่นกระดาษโน้ตให้ชาคางจุ ก่อนจะกระซิบข้างหูว่า “พอนายติดต่อเสร็จแล้ว ช่วยเอาใส่เครื่องย่อกระดาษด้วยนะ” แล้วเดินออกจากห้องไป

หลังจากยืมให้นากาโอะจนลับตา ชาคางจุซึ่งถูกทิ้งไว้ลำพังจึงหยิบบุหรีหนึ่งมวนขึ้นมาคาบแล้วจูดไฟ

“เฮ้อ โยนมาแต่เรื่องวุ่น ๆ จริงนะ แต่เอาเถอะ...”

ชาคางจุสูบบุหรีแค่สองทีแล้วขยี้กับที่เขียนบุหรี จากนั้นเดินไปปิดลูกบิดประตู “จะว่าโชคดียังได้มั้ง” เขาพูดกับตัวเองก่อนออกจากห้อง

“อ๊ะ คุณชาคางจุ!”

มิโอะซึ่งคอยเขาออกมาจากห้องอยู่ตลอดโพล่งเสียงดัง ชาคางจุพูดคำว่า “ไปกันเถอะ” แล้วรีบออกจากสำนักข่าว

ประเมินจากความเร็วผีเท้า ทำให้มิโอะรู้ว่าชาคางจุเข้าโหมดทำงาน

เรียบร้อยแล้ว เธอขมวดคิ้วเพราะเธอได้ว่าจากนี่คงเป็นช่วงเวลาอันยาวนานพร้อมกับรีบจำเ้าตามไป

“ประชุม! ทุกคนมาประชุมด่วน!”

พนักงานในออฟฟิศมารวมตัวหน้าไวท์บอร์ดตามเสียงเรียกนั้น แต่ละคนจับจ้องไปยังตารางที่เขย่ากาแพในถ้วยกระดาษ

“อาซาคุระ” ซาคางุจิเรียกมิโอะโดยไม่ได้มองลูกน้องคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ เขาทำมือเป็นรูปกำปั้นเคาะไวท์บอร์ด เป็นสัญญาณบอกให้มาลงกระดาน มิโอะลนลานขานรับสั้นๆ แล้วรีบลบข้อความที่เขียนอยู่เต็มกระดาน เมื่อเสร็จแล้วจึงพูดว่า “รบกวนด้วยค่ะ” เป็นเชิงให้ใช้ไวท์บอร์ดได้

ซาคางุจิยืนริมฝีปากล่าง ท่าทางเหมือนกำลังยิ้มอยู่ เขากวาดสายตามองใบหน้าของพนักงานประมาณสี่สิบคนที่มารวมตัวกัน

“เดี๋ยวจะมีการแบ่งทีมใหม่ คัดสรรอย่างดี เพราะเรื่องที่เราต้องวางแผนกันอาจเป็นเรื่องใหญ่เกินคาด”

ซาคางุจิพูดแล้วดึงฝาปากกาเมจิกออก เขียนบนกระดานว่า *รายการพิเศษคดีฆ่าควักหน้า* พร้อมเขียนแจกแจงหน้าที่ของแต่ละคนรวมทั้งคอนเซ็ปต์

“เอ่อ หัวหน้าซาคางุจิครับ คดีฆ่าควักหน้าที่ว่า ไซท์กำลังเป็นข่าวดังว่ามีการพบศพลักษณะเดียวกันทั่วประเทศนั้นหรือเปล่าครับ”

พนักงานชายคนหนึ่งยกมือถามแบบเกรงๆ

“ใช่แล้ว! เยี่ยมมาก วาคาโมโตะคุง! อยู่วงการนี้ก็คงรู้ข่าวมาบ้างเหมือนกัน เรื่องของเราคราวนี้นั้นแหละ!”

“ควักใบหน้า...มันยังโง่หรอคะ” พนักงานหญิงผมยาวถามด้วยสีหน้าแปลกๆ เหมือนอยากรู้และไม่อยากรู้

“อยากรู้หรอ อยากรู้ใช่ไหม” ซาคางุจิปรบมือท่าทางดีใจ แล้วชี้ไปที่พนักงานคนนั้นโดยไม่สนว่าเป็นเรื่องเสียมารยาท

“ฉันจะอธิบายคร่าวๆ เพื่อคนที่ไม่รู้ด้วยแล้วกัน ‘คดีฆาตกรรมทำลายใบหน้า’ ที่กำลังเป็นข่าวดังอย่างต่อเนื่องในตอนนี้นะ เป็นการพูดถึง

ศพที่ถูกควักใบหน้าเสียงดงแบบอ้อมสุดโต่งหลายชั้นหลายตลบ ถ้าเทียบกับเค้กก็คงซ้อนกันแบบเครปเค้ก...ไม่สิ แบบมิลล์เฟย์^๑มากกว่า”

“ควักใบหน้านี้นี่หมายถึงอะไรครับ” พนักงานชายอีกคนถาม

ซาคาซุจิขมวดคิ้วเล็กน้อยหลังจากมุกที่ตบไปท้ายประโยคถูกเมินเฉย ก่อนเขาจะพูดตอบ

“ควักหมายถึงอะไร...ก็ควักยังไงล่ะ มันมีวิธีพูดแบบอื่นอีกครึ่ง ถ้าให้วาดภาพก็ประมาณนี้นะ”

ซาคาซุจิวาดรูปลำตัวช่วงบนของคนแบบคร่าวๆบนที่ว่างของกระดานตามด้วยวงกลมวงใหญ่กลางใบหน้า เสร็จแล้วจึงหันไปถามด้วยท่าทางโอ้อวด “เป็นไง”

ปฏิกิริยาของบรรดาพนักงานแบ่งคร่าวๆได้สองพวก คือพวกที่หัวเราะกับความตลกของภาพนั้น และพวกที่โยงภาพวาดกับของจริงจนพูดอะไรไม่ออก

ไม่ว่าจะเป็นพวกไหนก็น่าจะนึกภาพสภาพศพที่ผิดวิสัยออก จนรู้ถึงความผิดเพี้ยนของคดีนี้กันแล้ว

“นี่ก็ออกกันแล้วใช่ไหม ศพที่ถูกควักใบหน้านั้นถูกพบกระจายอยู่ทั่วประเทศ ไม่พบความเกี่ยวข้องกันระหว่างผู้เคราะห์ร้าย ดูจากพื้นที่ซึ่งไม่มีความเชื่อมโยงกัน รวมถึงระยะทางแล้ว มองคร่าวๆก็คงเป็นคดีฆาตกรรมเลียนแบบที่ไม่มีทางเป็นคนร้ายรายเดียวกัน คดีล่าสุดที่โทโคโรซาวะถือเป็นรายที่สาม ดูแล้วจากนี้คงมีเพิ่มอีกเรื่อยๆนะ”

ตอนนั้นมีโอะยุกมีฮิซึเนะแบบเกรงๆ ซาคาซุจิที่เห็นดังนั้นจึงส่งเสียงดังเพื่อกดดัน “อาซาคุระ เชิญ!” มิโอะสะดุ้งเฮือกเมื่อถูกซาคาซุจิเรียกแบบสายฟ้าแลบ เธอหลบมองซ้ายขวาดูปฏิกิริยาของคนอื่นๆพร้อมพูดขึ้น

“เมื่อที่คุณซาคาซุจิบอกว่าศพถูกพบกระจายทั่วประเทศ...แต่แค่สามคนนี่ไม่ถือว่าน้อยไปหรอกค่ะ”

^๑Mille Feuille ทำจากแผ่นแป้งบางๆซ้อนกันสามชั้น แทรกกลางด้วยครีมหรืออื่นๆ

“อาซาคุระ”

ซาคุงิจิสวนขึ้นทันทีที่มีโอะพุทจบ “คะ...คะ!” มิโอะซึ่งถูกเรียกชื่อ กลางคืนตอบกลับอย่างตื่นๆ

“ยายบ้า”

“ปะ...บ้า? บ้าเหอะคะ”

“ใช่ เธอมันบ้า เกิดคดีฆาตกรรมในลักษณะเดียวกันถึงสามราย แบบนี้ ยังคิดว่าน้อยอีกเหอะ อุบัติเหตุบนท้องถนน คดีฆาตรัดคอ แล้วก็ คดีฆ่าตัวตาย ยกตัวอย่างสามคดีนี้ ถ้าเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องก็ไม่เรียกว่า เยอะเหอะจริงมั๊ย แต่นั่นมันคดีฆาตกรรมประหลาดที่ศพถูก ‘ควักไปหน้า’ นะ ถ้าเกิดต่อเนื่องในพื้นที่ใกล้เคียงยังพอว่า แต่คิดยังไงก็แปลกที่ดันเกิดในช่วงเวลาไล่เลี่ยกันของแต่ละพื้นที่ ตราบดที่ยังจับผู้ต้องสงสัยไม่ได้ ก็มี แนวโน้มสูงทีเดียวว่าจะเป็นคดีฆาตกรรมต่อเนื่องและคงมีการพบศพ มากขึ้น เป็นไง แบบนี้ยังบอกว่าน้อยมั๊ย หรือจะรอให้มีเหยื่อเพิ่มขึ้นก่อน แล้วค่อยมาว่ากันใหม่ก็ได้ล่ะ”

“ไม่เป็นไรคะ...” มิโอะได้แต่อ้าอึ้ง

ที่ซาคุงิจิพูดนั้นฟังดูมีเหตุผล ถึงขั้นทำให้มิโอะเริ่มไม่คิดว่าแค่สามคดี มันน้อยไป

“แต่นี่คือแค่ที่ออกข่าวอะ”

คำพูดเสริมเหนือความคาดหมายทำเอามิโอะและพนักงานคนอื่นๆ ส่งเสียงเซ็งแซ่ด้วยความตกใจ

“จำนวนคนฆ่าตัวตายที่เป็นข่าวมีประมาณสามหมื่นราย...แต่ถึง อย่างนั้นก็ดูเหมือนจะลดลงในช่วงไม่กี่ปีมานี้ ทว่าจำนวนคนฆ่าตัวตายที่ไม่เป็นข่าวดูเหมือนจะมีเกินหนึ่งแสนคนเสียละ ทั้งรายที่พยายามฆ่าตัวตาย แต่ไม่สำเร็จ แล้วไปเสียชีวิตหลังถูกหามส่งโรงพยาบาลเออ ทั้งรายที่ทางครอบครัวไม่ยอมรับว่าเป็นการฆ่าตัวตายเออ ไหนจะรายที่ถูกจัดว่าเป็น อุบัติเหตุอีก ซึ่งเป็นเรื่องที่คนวงในรู้กันดี งั้นขอถามอีกครั้งนะ คิดว่า กรณีแบบนี้จะเกิดเฉพาะสำหรับคนฆ่าตัวตายนั้นเหอะ”

ไม่มีใครพูดขัดซาคุงิจิ เขาพูดต่อเมื่อเห็นว่าไม่มีใครออกความเห็น

“ก็นั่นแหละ เราที่รับงานจากสำนักข่าวก็รู้เรื่องนั่นดี เหยื่อ ‘คดีฆ่าควักหน้า’ นะไม่ได้มีแค่นั้น แต่ยังมีที่ไม่ได้เป็นข่าวอีก”

“แล้วมัน...”

แน่นอนว่านั่นเป็นปฏิกิริยาของมิโอะ ซึ่งเป็นเจ้าของคำถามที่ทำให้มีการโยงมาเรื่องนี้

ทว่าซาคาซึก็ยังยิ้มท่าทางชอบใจก่อนพูดว่า “นี่ๆ ไม่ต้องทำหน้าแบบนั้นก็ได้ ไม่ใช่ว่ามีเป็นสิบเป็นร้อยรายสักหน่อย”

“แค่เท่าหนึ่งของที่เป็นข่าวนะ”

แทบทุกคนต่างพูดอะไรไม่ออกเมื่อคำว่า “สามราย” ในหัวเปลี่ยนไปเป็น “หกราย”

“เอาละ เข้าประเด็นกันเลย อย่างที่บอกไปเมื่อกี้ ในข่าวไม่ได้พูดถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ‘ใบหน้าถูกควัก’ สรุปคือที่รู้เรื่องนั้นมีแค่พวกตำรวจ หรือไม่ก็พวกทำงานเกี่ยวกับสำนักข่าวอย่างพวกเรบางกลุ่ม แต่เห็นว่ามีคนที่ติดต่อไปยังสถานีโทรทัศน์ บอกว่ารู้เรื่องนั้นและอยากให้ข้อมูลด้วย”

พวกพนักงานพากันส่งเสียงซุบซิบแสดงความคิดเห็นต่างๆ นานา ระหว่างนั้นซาคาซึเขียนคำว่า คนให้ข่าว เพิ่มบนกระดาน แล้วถามด้วยจริง? เท็จ? ก่อนจะใช้ฝ่ามือตบ

“คิดว่าไง”

คราวนี้ซาคาซึแสดงท่าทางว่าต้องการให้ยกมือออกความคิดเห็น จนพวกพนักงานพากันซุบซิบถกความเห็นประเด็นย่อนี้เบาๆ เหมือนฝนที่ตกเปาะเปาะลงบนแอ่งน้ำขัง

ขณะที่คนอื่นๆ ได้แต่เงยบหลังจากहारือแล้วไม่ได้ข้อสรุป มิโอะยกมือขึ้นเป็นคนแรก

“คือว่า จะจริงหรือเท็จก็ไม่ใช่ไรไม่ใช่หรอคะ... เพราะยังไงเราก็ต้องไปถามมาทำรายการอยู่แล้ว”

“โอ แก่ตัวได้ดีนี่ อาซาคุระ ก็ตามนั้น”

ซาคาซึเขียนชื่อ อาซาคุระ ได้หัวข้อ ทีมรายการพิเศษคดีฆ่าควักหน้า (ชื่อสมมติ) จนทำเอาพวกพนักงานคนอื่นๆ ส่งเสียงไม่พอใจ

“เดี๋ยวก่อน คุณซาคาซึจิ คิดดีแล้วหรือ!” เสียงนั้นดังกร้าวขึ้นมา
 “อาซาคุระยังเร็วไปนะครับ” เจ้าของเสียงคนเดิมยังพูดต่อ
 “อะไรนะ ฟุคุโรตะ คนไม่ออกความเห็นอะไรอย่างนายมีสิทธิ์พูด
 แบบนั้นด้วยหรือ”

“เอ่อ มันก็ใช่ครับ แต่ว่า...ถึงจะคิดไม่ค่อยออกก็เถอะ! แต่ผม
 แรงดีกว่าอาซาคุระอีกนะครับ!”

“นายนะมีดีแต่เร็วแรงไม่ใช่ไร้ง”

ชายร่างสูงตัดผมทรงสกินเฮดที่ชื่อฟุคุโรตะยืนริมฝีปากแบบออกนอกหน้า
 เขาพูดแสดงความไม่พอใจในตัวมิโอะ ซึ่งก็ถูกซาคาซึจิบอกปิด ทว่าแม้จะ
 ทำเป็นไม่สนใจเขา แต่ซาคาซึจิก็เขียนชื่อ ฟุคุโรตะ ได้ชื่อ อาซาคุระ ที่เป็น
 สมาชิกทีม พวกพนักงานแม้กระทั่งฟุคุโรตะต่างตกใจกับการกระทำนั้น

“ฟังอยู่รีเปล่าครับคุณซาคาซึจิ! แบบนี้ผมรับไม่ได้นะ!”

ฟุคุโรตะคงพิวส์ขาดแล้ว น้ำเสียงนั้นถึงได้ฟังดูฉุนเฉียวขึ้น และยัง
 โหม่ตัวไปข้างหน้าจนเพื่อนร่วมงานรอบๆ ต้องตะลึงพลอบให้ใจเย็น แต่
 เขาก็ยังโวยวายใส่ซาคาซึจิไม่หยุด

“ใจเย็นสิ ฟุคุโรตะ! นายก็ได้อยู่ในทีมด้วยนี่ไง!”

“ก็จริงมัยละครับ! ถ้าให้อาซาคุระทำอะไร สู้ให้ผม...เอ?”

“ดูบนกระดานหน่อย บนกระดานเนี่ย!”

ฟุคุโรตะหันตาจ้องกระดาน แต่คงยังมองไม่ค่อยเห็น จึงหยิบแว่น
 จากกระเป๋าเสื้อมาสวม “เอ” เขาอุทานสั้นๆ อีกครั้งหลังจ้องกระดานอยู่
 ประมาณสองวินาที “หา!” แล้วเอ็ดตะโรเสียงดังเมื่อเข้าใจว่าชื่อตนก็อยู่
 บนกระดานเช่นนั้น

“นายนี่หนวกหูจริง!”

“ก็มัน คุณซาคาซึจิ...ผมเพิ่งทำได้สามปีเองนะครับ!”

“เห็นบอกว่าตัวเองยังดีกว่าไม่ใช่ไร้ง นั่นก็ไปช่วยกันเลย คนหัวร้อน
 กับคนใจเย็นอยู่ด้วยกันน่าจะดีออก คนหนึ่งมั่นใจเรื่องหัวสมอง อีกคน
 มั่นใจพลังกำลัง อาจช่วยทดแทนอีกฝ่ายได้”

หว่า เราไม่ค่อยถูกโรคกับคุณฟุคุโรตะด้วยสิ มิโอะบ่นในใจ แล้ว

เหลือบมองพุคุโรตะ ตัวเขาเองก็หันมาทางมิโอะ และทำหน้าที่เงื่อนๆอย่างบอกไม่ถูกเช่นกัน

“ไม่มีปัญหาใช่ไหม” ซาคางุจิซึ่งไม่รู้ว่าจะใจทั้งคู่ได้หรือไม่พุทรวรรัดเอาเองเช่นนั้นแล้วเข้าเรื่องต่อ

วันที่ ๒๘ กันยายน

มิโอะกับพุคุโรตะนัดพบคนที่จะให้ข้อมูลเรื่องคดีฆาตกรรมที่ชิบุยะ เหตุที่ซาคางุจิไม่มาด้วย เพราะเขายกหน้าที่ให้พุคุโรตะทำแทนแล้ว จึงคิดว่าตัวเองคงไม่ต้องออกโรง

ทั้งมิโอะและพุคุโรตะต่างก็เคลือบแคลงสงสัย ว่าดีแล้วหรือที่ปล่อยให้คนไม่ค่อยถูกโรคกันอย่างพวกเธอมาทำงานสำคัญร่วมกัน แต่กระนั้นก็ไม่อาจขัดคำสั่งหัวหน้าได้ ไมสิ ต้องบอกว่าทั้งคู่ไม่คิดจะปล่อยโอกาสนี้ให้หลุดมือเพียงเพราะว่าไม่ถูกชะตากับเพื่อนร่วมงาน

ณ ชั้นสิบเอ็ดของตึกที่เชื่อมกับสถานีรถไฟซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของชิบุยะ ผู้ให้ข้อมูลชื่อคุโรคาวะ เคสุเกะ ติดต่อมาว่าจะคอยอยู่ที่คาเฟ่

ชายชุดดำสมชื่อ^๒นั่งอยู่ที่โต๊ะด้านใน มิโอะมองผ่านไปเพราะคิดว่าคงไม่น่าใช่ แต่...

“โ๊ะะ มีคนแต่งชุดดำอยู่ตรงนั้นด้วย เห็นบอกว่าชื่อคุโรคาวะ ต้องใช้คนนั้นแน่”

มิโอะจะทำจะรังฟูคุโรตะที่รีบด่วนสรุป แต่ไม่ทันการณ์ พุคุโรตะก้าวหนีๆเข้าไปในร้านเรียบร้อยแล้ว

“คุนคุโรคาวะใช่ไหมครับ” พุคุโรตะทักชายคนนั้น เป็นการกระทำที่บุ่มบ่ามจนมิโอะถึงกับเบือนหน้าด้วยสีหน้าเหมือนกำลังอมบิ้วยเบี๋ยวจิต

“ครับ คนของสถานีโทรทัศน์เหรอครับ”

มิโอะกะพริบตาด้วยความรู้สึกไม่อยากเชื่อสิ่งที่ได้ยิน เธอเห็นพุคุโรตะก๊วกมือเรียก

^๒คุโร แปลว่า สีดำ

“ทำอะไรอยู่นะอาซาคุระ! รีบมายื่นนามบัตรสิ!”

“อะ เอ่อ...ขอโทษค่ะ!”

ชายคนนั้นไวกว้างตัวดูยุ่งๆ คาดหน้าากอนามัย สวมเสื้อเชิ้ต แจ็กเก็ต และกางเกงสีดำ...แน่นอนว่ารองเท้าก็เป็นสีเดียวกัน

คืนะที่สวมแว่นตาธรรมดา ไม่ใช่แว่นกันแดด ฟุคุโรตะคิดเช่นนั้น ขณะยื่นนามบัตรให้

“ฟุคุโรตะ ชีบาสะ จากบริษัทโพสิทที่ผลิตรายการโทรทัศน์ครับ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ!”

“อาซาคุระ มิโอะ จากบริษัทโพสิทเช่นกันค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะ ที่วันนี้กรุณาสละเวลาให้...”

คุโรคาเวะใช้มือแต่ละข้างรับนามบัตรทั้งสองใบแล้วค้อมศีรษะเล็กน้อย “...พวกคุณไม่ใช่คนของสถานีโทรทัศน์เหรอ” เขากถามขณะมองหน้าทั้งคู่ สลับกัน

“ครับ! พวกผมไม่ใช่คนของสถานีโทรทัศน์ แต่เป็นบริษัทผลิตรายการ ที่รับงานต่อนะครับ!”

“นี่ คุณฟุคุโรตะ! ชะ...ขอโทษที่เสียมารยาทค่ะ บริษัทของเราได้รับ มอบหมายจากสถานีโทรทัศน์โทโตะให้ผลิตรายการให้ณะค่ะ ทางสถานี โทรทัศน์โทโตะจะเป็นคนแพรวภาพ แต่เรื่องผลิตรายการจะเป็นหน้าที่ของเรานะค่ะ!”

มิโอะลนลานช่วยพูดเสริมเมื่อเห็นฟุคุโรตะไม่มีชั้นเชิงในการพูดคุย แบบธุรกิจ แต่กลับกลายเป็นการพูดรวเพระลนลาน “บ้าอะไรเนี่ย อุตสาห์ติดต่อสถานีโทรทัศน์ไปแท้ๆ” คุโรคาเวะมองดูทั้งคู่แนะนำตัวเงิบๆ ก่อนจะบ่นเบาๆ

ฟุคุโรตะซึ่งได้ยินเสียงบ่นเกือบจะออกท่าที แต่มิโอะรีบจับให้เขานิ่งเก้าอี้เสียก่อน แล้วจึงนั่งตามทั้งไปหน้านั้นยิ้มระรื่น

“เอ่อ ไม่ต้องห่วงนะคะ ที่คุณฟุคุโรตะพูดเป็นแค่การเปรียบเปรย แบบเข้าใจผิด ที่จริงก็มีงานที่เราได้รับจากช่องข่าวโดยตรงเหมือนกัน เราพยายามมุ่งผลิตรายการให้มีคุณภาพที่ดียิ่งกว่าทางสถานีโทรทัศน์โทโตะ

อยู่เสมอ ไม่แปลกที่คุณจะไม่ไว้ใจ แต่โปรดวางใจพวกเราเถอะค่ะ”

“เข้าใจผิดอะไรกัน!” พุคฺโรตะใช้ศอกกระทุ้งในขณะที่มีโอะกำลังพูด แต่เธอก็พูดจนจบโดยไม่สนใจ ซึ่งคงพอช่วยได้บ้าง คุโรคาเวถึงได้นั่งฟังพนักเก้าอี้ แล้วตอบสั้นๆ ว่าเข้าใจแล้ว

“ขอบคุณมากค่ะ! ถ้าฉันต้องขอฝากเนื้อฝากตัวด้วย”

“เอาเถอะ ยังไงวันนี้ก็ได้กะจะมาคุยอยู่แล้ว”

หน้ากากอนามัยของคุโรคาเวพองขึ้น มิโอะรู้ทันว่าเขาถอนหายใจ ทว่าพุคฺโรตะซึ่งกำลังจุดจุกกับเมนูเครื่องดื่มดูเหมือนจะไม่ได้สนใจเรื่องนั้น แต่ที่มีโอะคาใจคือคำพูดของเขาที่ว่า “ยังไงวันนี้ก็ได้กะจะมาคุยอยู่แล้ว”

ที่คาใจไม่ใช่ตรงที่ว่า *ทำไมวันนี้ถึงไม่คิดจะคุย* แต่เป็นเรื่องที่มีคนคนหนึ่งเดาไว้ก่อนแล้วว่าคุโรคาเวจะต้องพูดเช่นนั้น

คุณซาคาจุนีเยดไปเลย ทั้งที่ดูเป็นคนไม่ใส่ใจอะไรแท้ๆ

มิโอะนึกถึงซาคาจุนีขึ้นมาทันที

ก่อนที่ทั้งคู่จะมาพบคุโรคาเว ซาคาจุนีเดาไว้แล้วว่าเขาจะต้องพูดเช่นนั้น อีกทั้งยังบอกว่า

“ฟังนะ ตอนที่พวกนายจะพูดเข้าประเด็น ถ้าเจ้าคนน่าสงสัยอย่างคุโรคาเวพูดทำนองว่าวันนี้ไม่ได้กะจะมาคุยล่ะก็ ให้เอออตามน้ำไปก่อน”

“ให้ตามน้ำไปก่อน แสดงว่าหมอนั้นกะมาหลอกขายข้าวเทีจลีนะครับ!”

วันนั้นเป็นวันที่มีประชุมทีมในห้องประชุมโดยมีซาคาจุนีนั่งตรงกลาง พุคฺโรตะลุกขึ้นพรวดจนเก้าอี้หมุนไปด้านหลังพร้อมกับโน้มตัวไปใกล้ซาคาจุนี มิโอะซึ่งมองอยู่ข้างๆ ไม่อาจทำความเข้าใจ ไม่รู้ทำไมเขาถึงกล้าพูดสิ่งที่ตัวเองสังหรณ์อย่างมั่นใจจนใจทั้งที่ไม่มีข้อมูลอะไรเลยเช่นนี้

“กลับกันต่างหาก ถ้ายังไม่คุยเดี๋ยวนั้น แสดงว่าเขาแค่มาดูก่อนว่าคนที่มานะได้เรื่องจริงหรือเปล่า ทำงานในวงการนั้นนะะ มันก็จะมีพวกที่อยากเอาข้อมูลขาวมาขายอยู่เป็นเบือเลย ถ้าเป็นพวกที่จะคุยเดี๋ยวนั้นเพื่อหวังเอาเงิน ต่อให้มันเป็นข้อมูลจริงก็คงไม่ถือว่าสลักสำคัญอะไรมากนัก”

“คุณซาคาจุนีนี่เจ๋งไปเลยครับ!” พุคฺโรตะออกอาการตื่นเต้นทั้งที่

ความจริงไม่ค่อยเข้าใจนัก ส่วนมิโะนั้นแม้จะพยักหน้าครั้งหนึ่งให้กับความเห็นนั้น แต่ยังคงไม่ค่อยเข้าใจแจ่มแจ้งเท่าไร

ซาคาจิจินุบุหรีสูบหนึ่งที ก่อนจะถามมิโอะ “หิม มีอะไรลองพูดมาสิ”

“งั้นก็...” มิโอะเกร็นหน้า แล้วพูดถึงสิ่งที่เข้าใจ

“แล้วถ้าเขาหวังเงินค่าตอบแทนควรรับมียังไงดีคะ...”

ซาคาจิจินุบุหรีพร้อมกับตอบแบบไร้เยื่อใย “ไล่ไปเลย”

“หา” คำตอบแบบขอไปทีนั้นทำมิโอะตกใจ ผิดกับฟุคุโรคะที่ยิ้มมั่น พลางยกกำปั้นข้างหนึ่งทุบฝ่ามือ

“ให้ไล่ไปเลยสินะครับ ดีเลย ผมถนัดมาก เรื่องง่ายๆ แบบนั้น”

เป็นการแสดงความขื่นแข็งด้วยคำพูดที่ฟังแล้วไม่น่าเชื่อว่าเป็นคนของบริษัทผลิตรายการโทรทัศน์

“เอ่อ...”

ไม่มีใครสนใจเสียงแผ่วเบาของมิโอะ

มิโอะได้แต่รู้สึกกังวลเล็กน้อยกับฟุคุโรคะที่ดูยึดไม่เข้าทำกับเรื่องแปลกๆ รวมถึงซาคาจิจิที่สูบบุหรีไปพลางจิ้มสมาร์ทโฟนไปพลางเหมือนจะบอกว่าหมดเรื่องคุยแล้ว

แต่แล้วซาคาจิจิก็พูดสั้นๆ กับมิโอะที่กำลังเป็นกังวล

“โง่ เป็นทีมที่ดีไซม์ยะล่ะ ทดแทนสิ่งที่ขาดให้กันและกันได้แบบนี้ล่ะ”

หลังตื่นจากภวังค์ มิโอะซึ่งได้ฟังคำพูดที่เหมือนเตรียมมาของคุโรคาวะก็นึกโล่งใจที่ไม่ต้องไล่ตะเพิดเขา รวมถึงเรื่องที่ยังไม่ต้องยุบทีมนี้ตั้งแต่นั้นๆ

หากเชื่อตามหลักการที่ซาคาจิจิบอก แสดงว่าผู้ชายที่ชื่อคุโรคาวะนี้มีข้อมูลที่สำคัญเป็นอย่างมาก

“คุณฟุคุโรคะ”

“หิม เอ่อ คุณคุโรคาวะ คือเราอยากจะขอยืนยันหน่อยว่าข้อมูลที่คุณได้มานั้นเป็นของจริง เพราะฉันช่วยบอกถึงข้อมูลบางส่วน...ไม่สิ แค่ข้อมูลเลี้ยวหนึ่งที่ไม่ได้นำเสนอในข่าวมาหน่อยสิ”

คุโรคาวะดูท่าทางตจิตใจแวบหนึ่งกับคำพูดที่ไม่ดูคุ้นหนาแบบพวกเด็กมัธยมปลาย แต่หลังจากหายใจเข้าออกเพื่อตั้งสติแล้วจึงได้พูดต่อ

“ก็นั่นละ ทางนี้ก็กะไว้อย่างนั้นอยู่เหมือนกัน งั้นก็ได้ ข้อมูลนี้ไม่ใช่แบบที่รู้กันไปทั่วแน่นอน รู้หรือเปล่าว่าศพถูกควักไปหน้าด้วยอะไร”

แน่นอนว่าทั้งคู่ซึ่งไม่รู้เรื่องนั้นได้แต่มองหน้ากัน แล้วจึงส่ายหน้า

“เธอ งั้นจะบอกให้ อาวุธที่ใช้ควักไปหน้าเหี่ยอ่ะ...ไม่สิ เรียกว่าเครื่องมือน่าจะเหมาะกว่า มันคือซ็อนพรวนดินนะ”

“หา”

ฟูคุโรตะแสดงท่าทีตอบสนองออกมาตรงๆ กับคำที่เหนือความคาดหมาย คุโรคาวะขมวดคิ้ว ดวงตาซึ่งอยู่เหนือหน้ากากอนามัยฉายแววไม่พอใจอย่างชัดเจน

“เอ่อ เพราะซ็อนพรวนดินมันก็มีหลายแบบใช้มัยละคะ”

การถามกลับในสถานการณ์เช่นนี้ของมิโอะเรียกได้ว่าเป็นการกระทำที่ชาญฉลาด เธอช่วยพูดเสริมขณะฟูคุโรตะกำลังนั่งอึ้ง ไม่ปล่อยให้บทสนทนาขาดช่วง

ถึงจะน่าเจ็บใจ แต่มิโอะเริ่มเข้าใจถึงเจตนาที่ซาคางุจิจับเธอให้มาอยู่ที่มิดเดีวกับฟูคุโรตะแล้ว

“ก็จริงนะ ซ็อนพรวนดินแบบโลหะแข็งๆ ทาสีจุดฉาดหน่อย แต่พอใช้ไม่ทันไรก็จะลอกจนเห็นโลหะข้างในนะ”

“อาซาคุระ ที่หมอนี่พูด หมายถึงซ็อนพรวนดินนั้นนะเธอ”

มิโอะไม่มีกะจิตกะใจจะตอบ แต่ถึงยังงี้ก็ไม่อาจทำเหม็นฟูคุโรตะได้ถึงแม้จะไม่ค่อยได้เรื่องแต่ก็ยังเป็นรุ่นพี่ที่บริษัทได้ เธอจึงพยักหน้าตอบคำถามที่กระซิบมา

“อาวุธปาเถื่อนยุคโบราณเลยใช้มัยละ บอกตรงๆ ยังสงสัยเลยว่าของพรรคนั้นเธอจะเจาะทะลุโลกคนแล้วควักเนื้อออกมาได้ แต่จริงๆ นะ ลองสืบดูก็ได้”

“เราเชื่อคะ ยังไงถ้าคราวหน้าขอฟังเรื่องราวอย่างละเอียด...ได้มัยคะ”

หลังจากนั้นซาคางุจิจึงบอกอีกว่า “ถ้าเห็นว่าหมอนั้นมีข้อมูลจริงก็ให้

รีบล็อกตัวไว้เลย เพราะปกติคนแบบนี้จะเอาข้อมูลไปขายให้หลายบริษัท
พร้อมกัน” มิโอะนึกถึงคำพูดนั้นแล้วรีบจัดแจงนัดครั้งต่อไป

“ดีจังนะ คุณนี่เข้าใจเรื่องราวไวดี ต่างกับคุณเลิศจีนตรงนั้น
คนละเรื่องเลย ถูกใจดี ไว้เจอกันพรุ่งนี้อีกแล้วกัน”

สำเร็จ!

มิโอะแอบดีใจ แต่พยายามไม่แสดงออกทางสีหน้า ก่อนจะบอก
ขอบคุณแล้วนัดเวลาครั้งต่อไป

มิโอะเสนอเป็นร้านเดิมเวลาบ่ายสองโมงวันพรุ่งนี้ แต่คุโรคาเวะบอกว่า
อยากได้เป็นที่ที่ไม่มีใครแอบฟังได้

“นั่นที่คาราโอเกะก็ได้นี่”

ฟุคุโรตะเสนอขึ้นมา พวกเขาจึงกำหนดสถานที่นัดหมายครั้งต่อไปได้
ก่อนจะตรงไปยังแคชเชียร์เพื่อชำระเงิน และคงเพราะเป็นคนใจกว้าง หรือ
ไม่ก็คงวางใจแล้ว คุโรคาเวะจึงให้ข้อมูลบางอย่างมาทั้งที่ไม่ได้ถาม

“ที่จริง ต้นตอของคดีคราวนี้มาจากหมู่บ้าน ‘ดมบุริ’ หมู่บ้านเก่าแก่
ที่กว่าครึ่งมีแต่ผู้สูงวัย ที่นั่นมีธรรมเนียมสุดประหลาด เพราะไปที่หมู่บ้าน
พรรคินั้นนะ ทุกคนถึงได้โดนคำสาป”

เขาพูดเหมือนกับตัวเองก็เคยไปมาแล้ว

คุโรคาเวะปฏิเสธทั้งคู่ที่เสนอว่าจะไปส่งถึงข้างล่าง แล้วกลับไปคนเดียว
ทว่าตอนที่เขาเดินจากไป ก็มีเสียงจากระบบนำทางของสมาร์ตโฟนดังขึ้น
มิโอะพลอยหันไปมอง

“ทางแยกข้างหน้า เลี้ยวซ้าย อีก ๖ กิโลเมตรจะถึงจุดหมาย”

ทำไมถึงใช้ระบบนำทางในที่แบบนี้กันนะ

มิโอะแอบสงสัย แต่ก็ลืมไปในทันทีเพราะไม่ใช่เรื่องแปลกมากนัก
ก่อนจะเริ่มจดอะไรต่างๆ ลงสมุดพก เพราะต้องสรุปเรื่องราวนี้ไปรายงาน
ซาคาซุจิ ระหว่างนั้นเองฟุคุโรตะก็เอ่ยชวนมิโอะด้วยท่าทางสบายอารมณ์

“หิวมั้ย ไปกินราเม็งกันเถอะ”

มิโอะทำเหมิฟุคุโรตะ แคคิดว่ายังต้องร่วมทีมกับเขาต่อจากนี้เป็นต้นไป
ก็พานปวดท้องเหมือนถูกอะไรจี้มตลอดเวลาแล้ว

วันที่ ๑๒ ตุลาคม

“อะไรเธอครับ ที่ว่าแยะ”

พุโรตะซึ่งอยู่ข้างมิโอะถามซาคาจิกิด้วยสีหน้าเป็นกังวล มิโอะเดาความรู้สึกนั้นได้จากใบหน้าด้านข้างของพุโรตะ แต่พยายามไม่มองมาก เพราะเดี๋ยวจะถูกว่าอะไรซ้ำอีก แต่ใจจริงเธอก็นึกอยากเห็นด้านอ่อนแอของพุโรตะอย่างตอนที่ถูกต่อว่าดูบ้าง

ผ่านไปสองสัปดาห์หลังจากได้พบคุโรคาว่าที่ชิบูยะ ซาคาจิกิเรียกทั้งคู่มายังห้องประชุมทันทีที่เข้างาน

“...คุโรคาว่าหายตัวไปนะ”

ซาคาจิกิพูดแบบไม่สບอารมณ์ เขาคาบนิ้วหรีขณะที่มองไปทางอื่น และคนที่ย่นถามคือพุโรตะ

“หายตัว? รู้จักจะจับตัวไว้ตั้งแต่ก่อนจะติดต่อก็ไม่ได้จะครับเนี่ย!”

“จับตัวเธอ นายเป็นตำรวจจริง”

“ก็เล่นหายตัวแบบนี้ แสดงว่าต้องไปหาสถานีโทรทัศน์อื่นแน่ๆ ไม่ใช่เธอครับ! ความจริงน่าจะคุยให้รู้เรื่องตรงนั้น ไม่น่าปล่อยให้หลุดมือไปเลย!”

ซาคาจิกิสูบบุหรี่ด้วยท่าทางเจ็บใจ “ก็เป็นไปได้” เขาพูดพร้อมพ่นควันออกมา

ซาคาจิกิมองทั้งคู่แล้วเสริมขึ้น “แต่ยังไม่จบแค่นี้หรอก”

“ยังไม่จบ...หมายถึง ‘คดีฆ่าควักหน้า’ นั้นเธอครับ”

“ใช่ ถ้าจากนี้คุโรคาว่ายังซึ่งต่อคงมีอะไรแล้วละ แต่ถ้าพวกนายเจอตัวเขา ให้บอกไปเลยว่าจะจ่ายให้สองเท่า ถ้าเราทำรายการนี้สำเร็จ อนาคตที่สดใสรอพวกเธออยู่แน่”

วันรุ่งขึ้นหลังจากที่พวกมิโอะไปพบคุโรคาว่า เขาไม่ได้มาตามที่นัดไว้ คอยอยู่นานเท่าไรก็ไม่มีแว่วว่าจะมา และติดต่อก็ไม่ได้

คุโรคาว่าหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยภายในคืนเดียว

หลังจากนั้นพวกมิโอะลองติดต่อไปหลายครั้งแต่ก็ไม่เป็นผล จนกระทั่งมาถึงวันนี้

“สำเร็จเหอครับ แต่แบบนั้นคือต้องหาคุโรคาเวะให้เจอไม่ใช่เหอครับ!”

“ก็นั่นแหละ แต่เอาจริงๆ แค่หาคุโรคาเวะให้เจอก็พอแล้ว”

“ช่างหมอนั่นเถอะครับ เราทำรายการพิเศษโดยไม่ต้องมีเขาก็ได้!”

“ไม่ได้หรอกคะ คุณฟูคุโรตะ”

“ว่าไงนะ” ฟูคุโรตะทำเสียงข่มตอบมิโอะที่พูดแทรก ก่อนเขาจะถูก
ซาคาจิจิแพ่นกบาลเบาๆ

เมื่อแน่ใจว่าฟูคุโรตะยอมเจียบเสียงแล้ว มิโอะจึงพูดต่อ

“ที่จะทำรายการพิเศษก็เพราะมีคุณคุโรคาเวะออกมาให้ข้อมูล ที่สำคัญ
ที่คุณคุโรคาเวะบอกมาก็เป็นความจริงนะคะ คุณซาคาจิจิใช้เส้นสายสืบดูแล้ว
ใช้มัยละ...ตอนนี้พวกเราจะทำรายการได้ก็ต้องมีข้อมูลจากคุณคุโรคาเวะคะ”

“อ้าว” ซาคาจิจิทำเสียงข่มมิโอะพร้อมกับปรบมือให้

มิโอะไม่ได้มีเจตนาให้ใครข่มจึงทำตัวสับเล็กน้อยเพราะอายที่พูด
ออกไป

ฟูคุโรตะทำท่าเหมือนจะแย้งอะไรบางอย่าง แต่คงนึกอะไรไม่ออก
เหมือนเคย จึงได้แต่ยื่นริมฝีปากแล้วเจียบไป

“ดูเหมือนครอบครัวของคุโรคาเวะแจ้งเรื่องคนหายกับทางตำรวจแล้ว
หายตัวของจริงเลยละ แต่ถ้าเกิดยังหาตัวไม่เจอคงต้องวางแผนกันใหม่
แต่แรก”

“เอ๋ หมายถึงต้องยุบทีมด้วยเหอ! แบบนั้นไม่เอาเหอครับ!”

ฟูคุโรตะซึ่งปิดปากเจียบได้จนถึงตอนนี้ กลับทักท้วงคำของซาคาจิจิ
ที่บอกว่า “คงต้องวางแผนกันใหม่แต่แรก” แถมยังพยายามอธิบายถึง
ข้อเสียของการยุบทีมต่อไปอีก

ทว่าทั้งหมดล้วนไม่มีน้ำหนักมากพอที่จะช่วยระงับการยุบทีม

“แค่วางแผนใหม่ถือเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับพวกเราอยู่แล้วไม่ใช่ไร้
ฉันประทับใจนะที่นายมุ่งมั่นขนาดนี้ แต่จะมูทะลุโดยไม่ดูสถานการณ์เลย
มันก็มีแต่จะเจ็บตัว ทำใจซะเถอะ”

“เดี๋ยวลีครับ! เรื่องคุโรคาเวะหายตัวไป เราก็นำมาทำเป็นรายการพิเศษ
สยองขวัญ โดยโยงว่าอาจเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมนี้ได้ครับ...”

หมดสุดท้ายที่ฟุคุโรตะปล่อยให้ช่างปวกเปียก พลังทำลายเทียบได้กับศูนย์

“เราจะทำรายการข่าวพิเศษนะคะ จะเปลี่ยนไปทำรายการสยองขวัญได้ยังไงกัน” มิโอะเปลอแอ้งฟุคุโรตะที่ตื่นนอนเหมือนสก็งค์ปล่อยกลิ่นเหม็นเวลาหนี

“หนวกหูน่า! บ้าจริง อุตส่าห์เป็นรายการพิเศษแล้วทั้งที”

โอกาสของฟุคุโรตะพังทลายลงในพริบตา ความสิ้นหวังที่เรื่องจบตั้งแต่ยังไม่ทันได้เริ่มทำให้ความคึกคะนองที่มีอยู่เป็นปกติของเขาหายไปสิ้น ขณะที่มิโอะกับฟุคุโรตะกำลังจะออกจากห้องประชุมด้วยท่าที่หมดพลัง ซาคาซุจิก็วิ่งพวกเขาไว้

“อะไรอีกล่ะครับ”

มิโอะท้วงติงฟุคุโรตะที่พูดจาแบบหมดอาลัยตายอยาก แต่ซาคาซุจิพูดต่อโดยไม่ถือสา

“ก็ได้อยู่นะ ใช้ได้เลยที่วามานะ”

“หา” มิโอะกับฟุคุโรตะประสานเสียงกันเป็นครั้งแรก

ซาคาซุจิอมยิ้มที่มุมปากผิดกับท่าทางเคร่งเครียดของทั้งคู่ “ฟุคุโรตะฉันนี่มันอัจฉริยะจริงๆ ที่จับนายให้มาอยู่ในทีมด้วย” จากนั้นจึงกล่าวตามด้วยประโยคที่จริงจังขึ้น

“เราามาเปลี่ยนคติฆาตกรรมต่อเนื่องให้เป็นรายการสยองขวัญกันดีกว่า!”

คำที่ไม่น่าเชื่อหลุดจากปากซาคาซุจิ จนมิโอะรีบสนลนหันทักท้วงออกไป

“ไปยุ่งกับคดีที่อยู่ในขั้นตอนสืบสวนแบบนี้มันไม่ถือว่าผิดจรรยาบรรณของการทำรายการหรอกคะ ซินซึซึวทำอะไร เราอาจไม่ได้งานจากสถานีโทรทัศน์โทโตะอีกเลยนะ!”

“เพราะจนถึงได้จะทำให้เหมือนเรื่องตำนานสยองยังไงล่ะ แค่อุปเรื่องคดีที่กำลังเกิดในตอนนั้นก็พอแล้ว อย่างเรื่องคุโรคาเวะก็เหมือนกัน หน่วยงานที่รู้ว่าเขาหายตัวไปก็มีแค่เราเท่านั้น ชื่อที่ใช้ชื่อปลอม เรื่องที่เกิดให้ทำเหมือนว่าเป็นเรื่องในอดีต แบบเมื่อนานมาแล้วยิ่งดี นั่นสินะ อาซาคุระ

เธอช่วยหาคดีที่เหมือนกับเรื่องคราวนี้มาให้มากที่สุดให้หน่อย แล้วยึดเอาตามนั้นแหละ ฟุคุโรตะคอยช่วยอาซาคุระด้วย”

มิโอะตามสถานการณ์ที่ไวปานสายฟ้าแลบไม่ทัน แต่ฟุคุโรตะกลับตะโกนรับคำด้วยท่าทางที่ดูไม่เข้าใจอะไรเช่นเคย “รับทราบครับ! ชักมีไฟขึ้นมาแล้วสิ!”

จะดีเทรอนี่เลย คนหายตัวไปทั้งคน แถมมีคนเสียชีวิตตั้งเยอะแบบนี้ มิโอะเป็นกังวล แต่ไม่มีใครได้ยินเสียงในใจนั้น

วันเดียวกัน ณ ที่แห่งหนึ่งในจังหวัดฟูกูโอกะ

หน้าจอสมาร์ตโฟนปรากฏภาพถนนมืดสลัวบนหุบเขา

แสงเรืองๆ ของสัญลักษณ์บนหน้าปัดและเสียงเครื่องยนต์ ทำให้รู้ว่าเป็นการแพร่ภาพจากในรถยนต์ที่ไม่ได้ให้เห็นคนถ่าย แต่เห็นเพียงไฟหน้าที่ส่องถนนอยู่เท่านั้น สมาร์ตโฟนเครื่องนี้ถูกตั้งไว้ตรงกลางระหว่างตำแหน่งคนขับกับที่นั่งข้างคนขับ

“ครับ และตอนนี้เราก็ได้มาถึงสถานที่ที่ขึ้นชื่อเรื่องวิญญาณของจังหวัดฟูกูโอกะกันแล้ว!”

เสียงของผู้ชายกำลังบรรยายภาพจากวิดีโอซึ่งไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงนัก ดูเหมือนเจ้าของเสียงบรรยายจะเป็นคนขับรถ

เขาบรรยายถึงสภาพรอบๆ และอธิบายว่านี่คือสถานที่ที่ขึ้นชื่อเรื่องวิญญาณ ในหุบเขาลึกของจังหวัดฟูกูโอกะ

“การแพร่ภาพสดครั้งที่เจ็ดของมัตจังวันนี้จะพาไปที่อุโมงค์ชื่อดังกันนะคร้าบ แหม คราวก่อนที่ไปเชื่อนั่นน่ากลัวไม่เบาเพราะเจองานเข้าไปหลายอย่างเลย แต่ว่าละ คินนี่ผมมาคนเดียว เลยหวั่นๆ นิดหน่อย ไม่เหมือนครั้งก่อนที่มีคูหามาด้วย แต่จะพยายามไลฟ์^๓ให้ออกมาในแบบที่ทุกคนชอบนะครับ”

^๓ นิยมใช้พูดถึงการแพร่ภาพสดผ่านสมาร์ตโฟน ให้ผู้ติดตามในโซเชียลมีเดียได้รับชม

เขากำลังใช้บริการแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตแบบเรียลไทม์ โดยใช้สมาร์ตโฟนถ่ายคลิปวิดีโอสำรวจสถานที่ขึ้นชื่อเรื่องวิญญาณแล้วเผยแพร่ให้ชมแบบสดๆ

ช่องแสดงความคิดเห็นด้านข้างมีคอมเมนต์จากสมาชิกที่กำลังดูคลิปวิดีโอเด็งขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง

รอดูอยู่นะ

ลึๆ

อยากให้ผีออกมาจ้ง

จากคอมเมนต์ต่างๆ ทำให้รู้ว่าชายที่กำลังแพร่ภาพสดคนนี้เป็นที่นิยมในหมู่สมาชิกไม่น้อย

“อ้อ๊ย เห็นอย่างนี้มันตังเป็นคนชักลั่นนะ ถ้าสถานการณ์ไม่สู้ดี ขออนุญาตเผ่นเลยแล้วกัน แต่แห่ม...น่าอายชะมัดที่เพิ่งหาสถานที่ของวันนี้ได้เมื่อคืนเอง นี่ไงครับ รูมาจากหนังสือเล่มนี้”

ชายที่โลฟอยู่โดยไม่โชว์ใบหน้าพูดพลางหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาโชว์หน้ากล้องสมาร์ตโฟน

พาเที่ยวแหล่งผีเฮี้ยน

หนังสือไรร์สนิยมซึ่งใช้สีคละกันทั้งสีแดง สีดำ และสีเหลืองแบบนี้พบได้บ่อยตามร้านสะดวกซื้อ ทันทีที่โชว์หนังสือก็มีคอมเมนต์เด็งขึ้นมา

ดูโลว์เกรตจ้ง

เลือกที่มันดี ๆ กว่านี้หน่อยสิ

ทว่ามัตจ้งไม่ได้อ่านคอมเมนต์เหล่านั้นเพราะกำลังขับรถ ขณะฝ่าความมืดไร้แสงไฟข้างทางไปเรื่อย ๆ เขาก็เล้าถึงจุดที่ขึ้นชื่อเรื่องวิญญาณซึ่งกำลังจะไปพิสูจน์

“หนังสือเล่มนี้ก็เหมือนกันครับ อ่านหมดแล้วมีทั้งที่โดนใจและ

ไม่โดนใจอยู่ มีเรื่องของหมู่บ้านที่จังหวัดโทชิกิที่น่าสนใจสุดๆ แต่มันไกลไปเลยเลือกที่ที่พอจะมาได้”

ออกจะดูหลอนกับการที่เขาขับรถคนเดียวแต่คุยกับใครก็ไม่รู้เช่นนี้ ช่วงไม่กี่นาทีระหว่างที่เขาพูดไปเรื่อย ในที่สุดก็เริ่มเห็นทิวทัศน์ที่เปลี่ยนไปบนหน้าจอสมาร์ทโฟน

“วู้ว ถึงแล้วครับ อุโมงค์ผีสิง! งั้นเรารีบลงไปดูกันเลยดีกว่า”

มัตจังหยิบสมาร์ทโฟนลงจากรถยนต์แล้วถือให้กล้องอยู่ในระดับสายตา ตอนนั้นเองที่เขาเลียบเห็นคอมเมนต์ซึ่งดังขึ้นมาไม่หยุด เขาจึงพูดตอบคอมเมนต์เหล่านั้นอย่างทั่วถึง

กล้องจับภาพอุโมงค์ทอดยาวที่ตั้งอยู่กลางความมืดสลัว แสงไฟสีเขียวในอุโมงค์ซึ่งมองเห็นจากด้านนอกกลับชวนให้รู้สึกขนลุกเป็นเท่ตัว

“น่าสยองจังแฮะ...ที่เชื่อกันครั้งก่อนก็ขนลุกไม่เบาไปทีหนึ่งแล้ว แต่วันนี้ต้องฉวยเดี่ยว...น่ากลัวกว่าเดิมอีกนะครับเนี่ย”

มัตจังยังคงคุยกับบุคคลที่ไม่เห็นหน้าผ่านสมาร์ทโฟนอย่างต่อเนื่องเมื่อมองจากภายนอกแล้ว การพูดกับใครก็ไม่รู้ทั้งที่อยู่คนเดียวถือเป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวไม่น้อย

แต่ภาพตรงหน้ามัตจังในตอนนี้อย่างที่ *ชวนขนลุก* อย่างแท้จริง เขาที่กำลังจะเดินเข้าอุโมงค์ย่อมรู้สึกถึงความสยองนั้นกว่าใครเป็นแน่ สังเกตได้จากช่วงฝึก้าวของเขาที่ค่อยๆ สั่นลง รวมทั้งเสียงพูดที่แผ่วเบาลงเรื่อยๆ ในที่สุดคงเริ่มกลัวขึ้นสมอง ถึงได้อืดออดไม่ยอมเข้าไปในอุโมงค์เสียที

“น่าขนลุกซะมด...ให้รีบเข้าไปงั้นเหอ อย่าพูดง่าย ๆ แบบนั้นสิ นี่กลัวจริงๆ นะ”

ทุกอย่างก้าวที่ตกลงบนก้อนกรวดเสียดสีไปกับพื้นจนเกิดเสียงดังก้องไปทั่ว ทำลายความเงียบสงัดที่กระจายตัวอยู่ในความมืดของอุโมงค์

กลางดึกของเดือนตุลาคมมีอากาศหนาว แคมป์ที่หมู่ชนวนตรงถนนบนช่องเขายังพัดผ่านระหว่างใบหน้าของมัตจังกับสมาร์ทโฟน “นะ...หนาวไม่ใช่เล่นเลยนะครับเนี่ย” เขาซึ่งก้าวขาไม่ค่อยออกพูดแก้ตัวกับผู้ชมพันกว่าคนผ่านเครื่องมือสื่อสารเล็กๆ

รีบเข้าไปในอุโมงค์เร็วๆ ชี~
นั่นอะไรชาวๆ ในอุโมงค์นะ...
ร้องเพลงฝ่าอุโมงค์เข้าไปเลย
ถอยกลับดีกว่าน่า
ชักปอดหัวขึ้นมายังไงก็ไม่รู้
ปกติก็ดูนะ แต่วันนี้หน้าสนุกอ่า

คอมเมนต์ต่างๆ ซึ่งพรั่งพรั่งมาไม่หยุดหย่อนเหมือนเกมพัชเชิลที่มีตัวต่อตกลงมาเรื่อยๆ ช่วยเป็นกำลังใจให้จิตใจที่กำลังทวาทกลัว จนในที่สุดมันตจ้งก็ตัดสินใจได้ “จะเข้าไปละนะ” เขาเดินต่อหลังจากพูดจบ

“เอ่อ มีคนที่ดูไลฟ์แล้วรู้สึกไม่ค่อยสบายด้วย ขอให้เพื่อนๆ ดูแลตัวเองกันดีๆ นะครับ...โอ๊ะ พอเข้ามาในอุโมงค์แล้วอุ่นขึ้นมาเลย...”

เขาค่อยๆ ก้าวเข้าไปโดยมีแค่เสียงผีเท้าสะท้อนกับผนังและเพดานของอุโมงค์ แต่แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงเตือนแหลมสูงดังก้อง จนมันตจ้งผล่ออุทานเบาๆ ด้วยความตกใจ

“เอ๊ะ ข้อความจากแอป LIVE จั้นหะรอ เอ่อ...ขอโทษเพื่อนๆ นะครับ นึกว่าปิดเสียงแล้วเสียอีก สงสัยจะยัง...หะรอ อะไรเนี่ย น่ากลัวชะมัด! ผมเห็นข้อความที่ส่งมาเมื่อกี้เป็นตัวอักษรแปลกๆ ข้อความใน LIVE นี่ฟ้อนต์เพี้ยนได้ด้วยหะรอครับเพื่อนๆ”

มันตจ้งพูดเช่นนั้น ในช่องคอมเมนต์มีทั้งพวกที่บอกว่าน่าจะได้ และไม่เคยเพี้ยน

แต่พวกที่บอกว่าน่าจะได้นั้นมีน้อยกว่ามาก ข้าข้อมูลที่บอกมายังคลุมเครือ ดูเหมือนพวกผู้ชมคงกะจะแกล้งให้เขากลัว

“ขอโทษนะครับ มาเจอเอาเวลานี้เล่นซะใจแป้วเลย เตี่ยวขอเปิดดูข้างในหน่อยนะครับ...หืม...ข้อความข้างในก็เป็นฟ้อนต์เพี้ยนด้วย...เฮ้ย อะไรเนี่ย!”

ตรงช่องคอมเมนต์มีข้อความแสดงความเห็นในลักษณะไถ่ถามว่าเกิดอะไรขึ้น देंงขึ้นมา มันตจ้งยิ้มแหยๆ เล่าว่าไม่รู้ทำไมถึงมีการแจ้งเตือนว่า

อ่านแล้วทั้งที่เป็นข้อความที่อีกฝ่ายส่งมา

“ขอบคุณเพื่อนๆ นะครับที่เป็นห่วง มาเจตอนนี้นึกว่าชนลุกอยู่ แต่แอฟคงมีปัญหาหรืออะไรสักอย่างนี้แหละ เพราะงั้นไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ เอละ งั้นเดี๋ยวผมจะพยายามเดินไปให้ถึงทางออกอีกฝั่งให้ได้นะครับ”

หลังจากอ่านคำสัญญาให้สมเป็นลูกผู้ชายแล้ว มัตจังก็รีบจำทำออกเดิน เป็นจังหวะการก้าวที่ไวกว่าเมื่อครู่มาก รวากับจะสื่อถึงความรู้สึกของเขาที่อยากรีบทำให้เสร็จโดยเร็ว

“กำหนดจุดหมายเรียบร้อยแล้ว”

จู่ๆ เสียงแจ้งเตือนจากระบบนำทางของสมาร์ทโฟนในมือก็ดังขึ้น จนมัตจังหยุดชะงักไปชั่วครู่

“เอ๊ะ”

เขาสงสัยว่าที่ได้ยินเมื่อครู่คงเป็นความผิดพลาดของสมาร์ทโฟนอะไรสักอย่าง... ไม่สิ หรือเขาอาจคิดไปเอง

ทว่าภายในอูโมงค์นั้นยังคงมีเสียงแจ้งเตือนของผู้หญิงดังแผ่วๆ สะท้อนไปมา

มัตจังอยากให้ตัวเองแค่คิดไปเองเช่นกัน แต่ตรงช่องคอมเมนต์มีการแสดงความคิดเห็นกันระนาวจนทำให้รู้ว่าเขาไม่ได้คิดไปเองคนเดียว

เมื่อไหร่ล่ะ

เอ๋ ทำไมระบบนำทางทำงานขึ้นมานะ!

เอาแล้ว เอาแล้วไง!

หนีเร็วมัตจัง

แผ่นเร็ว

纏昂%纏才 纏? k 纏雍干 纏呐。? 湍 莉翫。

纏芽。後“纏セ 纏呐?”

ครั้งนี้เจ๋งวะ

เลิกไลฟ์แล้วรีบหนีเถอะ!

ทำไม่ดีแน่ ต้องมีวิญญาณร้ายอยู่เพียบแน่ๆ

แน่นอนว่าเจ้าตัวไม่ทันได้อ่านคอมเมนต์เหล่านี้
เพราะเขาแตกตื่นไปเรียบร้อยที่สมาร์โฟนของตัวเองขัดข้องมาอย่าง
ต่อเนื่องโดยไม่รู้สาเหตุ

“ตายทำ...น่ากลัวชะมัด รีบเผ่นดีกว่า อยู่ไม่ได้แล้ว”

คำพูดของมัตจังคงถูกความหวาดผวาทาบไปแล้ว เขาจึงหลุดสำเนียง
บ้านเกิด และออกวิ่งสุดฝีเท้าโดยลืมถ้ายบรรยากาศรอบๆ

มัตจังกุมสมาร์โฟนทั้งที่ยังเปิดกล้องวิ่งย้อนไปต้นทาง พลันรู้สึก
โล่งอกเมื่อเห็นรถยนต์ที่จอดอยู่ ทว่าตอนนั้นเอง เขากลับชนกับอะไร
บางอย่างจนสมาร์โฟนกระเด็นหลุดจากมือ

“ฮะ...เฮ้ย!”

สมาร์โฟนของเขากระเด็นไปกระแทกผนังทางเข้าอุโมงค์ ก่อนจะ
ตกลงบนพื้นโดยที่กล้องนั้นหันมาถ่ายติดเฉพาะปลายเท้าของเขาเอง

ผู้ชมไลฟ์ได้ยินเพียงเสียงโวยวายเหมือนกลัวอะไรบางอย่าง เห็น
รองเท้าของมัตจังขยบร่นไปข้างหลัง และรองเท้าสีดำอีกคู่ที่ค่อยๆเดิน
กระชั้นเข้ามา และเมื่อรองเท้าทั้งสองคู่หายไปจากหน้าจอก็กลายเป็นเสียงนี้

“เหวอออ...อะ...อ้อก้อ! อ้อก...!”

เสียงกรีดร้องทำให้รู้ได้ทันทีว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับมัตจัง
อีกทั้งยังมีเสียงดังอู้อี้ฟังดูทรมานเหมือนถูกอะไรยัดปากสะท้อนก้องกับ
กำแพงของอุโมงค์

ความคิดเห็นในกล่องคอมเมนต์ฟรั่งพรูเหมือนคลื่นสาดซัดเข้าฝั่ง
แต่จู่ๆภาพในคลิปวิดีโอกลับถูกตัดเป็นพื้นสีดำ บ่งบอกว่าการถ่ายทอดสด
จบลงแล้ว

พร้อมปรากฏคำว่า

มีให้เต็มอีกมัย

วันที่ ๑๙ ตุลาคม

ช่วงที่คุโรคาวะยังคงหาตัวแบบไร้ร่องรอย ซาคางุจิจึงตกลงว่าจะสร้างรายการสยองขวัญแทน

ก่อนหน้านี้มีโอะภาวนาขออย่าให้แผนรายการผ่านอนุมัติ แต่เพราะซาคางุจิตั้งต้นและเป็นคนเดินเรื่องด้วยตัวเอง ทำให้การอนุมัติผ่านฉลุย ทั้งที่ไม่ได้มีการประชุมเพื่อพิจารณากันมากมาย

ด้วยเหตุนี้ทั้งคู่จึงยังต้องอยู่ทีมเดียวกันต่อไป และต้องมานั่งอยู่ในห้องเอกสารเพื่อค้นหาคดีที่คล้ายคลึงกันกับเรื่องที่เกิดขึ้นตามคำสั่งของซาคางุจิ มิโอะกำลังนั่งรื้อเอกสารตามที่ถูกสั่งอย่างหมดหวัง ส่วนฟูคุโรตะซึ่งมาทำงานด้วยความมุ่งมั่นเต็มทีนั้นกำลังนอนกรนคาแฟ้มเอกสารบนโต๊ะ

“เพ็งหาไปได้แค่สามสี่ชั่วโมงเองแท้ๆ ให้ตายสิ”

มิโอะผู้กำลังท้อใจนั่งบ่นอยู่ตามลำพัง แต่เสียงบ่นและเสียงถอนหายใจอย่างต่อเนื่องของเธอโดนสกัดกั้นไว้ด้วยกองแฟ้มเอกสาร

พอไม่ได้ทำรายการข่าวพิเศษแล้ว พวกเธอจึงมีเวลาเหลือเฟือเพื่อจะถึงเดดไลน์ แต่เมื่อมองไปยังกองเอกสารที่เกี่ยวกับคดีซึ่งมีมากเหมือนจำนวนดวงดาวบนท้องฟ้า มิโอะก็อดคิดไม่ได้ว่าเธออยากหนีจากงานตรงหน้าเหลือเกิน

“เฮ้อ อยากกินแพนเค้กจัง แบบโรยหน้าด้วยบลูเบอร์รี่เยอะๆ และมิกล้วยปังด้วย” มิโอะหนีจากโลกแห่งความจริงด้วยการนึกถึงของหวาน

ฟูคุโรตะยังหลับอยู่ตรงหน้าเธอ ร่ายล้อมด้วยกองเอกสารคอมพิวเตอร์เก่าๆ และสมุดโน้ต ตอนที่ซาคางุจิสั่งให้ทั้งคู่อยู่ทีมเดียวกันนั้น มิโอะรู้สึกดีใจจริงๆ ที่ซาคางุจิมองว่าเธอมีประโยชน์ แม้ฟูคุโรตะจะมองว่าเธอโศกตมมากกว่า แต่มิโอะก็ดีใจอยู่ดี

เธอจึงพยายามทำอะไรต่างๆ เพื่อตอบสนองความคาดหวังของหัวหน้า แต่พอมองงานที่กำลังทำตอนนี้ ก็รู้ตัวว่าเธอคงไม่มีทางก้าวผ่านเขตแดนของพนักงานหน้าใหม่ไปได้

ทีมที่จัดตั้งเป็นพิเศษคราวนี้ไม่ได้มีแค่มิโอะกับฟูคุโรตะสองคน แต่ยังมิกลุ่มรวบรวมข้อมูลเตรียมความพร้อมอย่างกลุ่มออกสัมภาษณ์ หรือ

กลุ่มสำรวจสถานที่ รวมแล้วในที่นี้มีมีสิบเอ็ดคน

ไม่แปลกที่เธอจะคิดว่าในที่นี้มีแค่เธอที่กำลังทำงานเบ็ดเตล็ด

“เฮ้อ อยากกินซอฟต์ครีมรสช็อกโกแลตจัง... จริงสิ ป๊อปคอร์นที่ฮาราจุกด้วย” มิโอะซึ่งหนีจากโลกความจริงไปไกลลื่นน้ำลาย

ขณะที่เธอกำลังมีความสุขกับการนึ่งภาพของหวานมากมายถึงขั้นกินไม่หมดนั้น จู่ๆ ก็มีเสียงเปิดประตูห้องเอกสารดังขึ้น เสียงนั้นจุดให้มิโอะกลับคืนสู่โลกความจริง เธอหันไปเห็นนิชิมูระ ยูมิ ซึ่งอยู่ทีมเดียวกันยืนหอบหายใจอยู่

“คุณนิชิมูระ มีอะไรหาคะ”

“เกิดเรื่องแล้วอาซาคุระ! เธอกับฟูคุโรตะช่วยมาที่ห้องประชุมด้วย”

นิชิมูระรีบวิ่งไปที่อื่นต่อโดยไม่รอฟังคำตอบของมิโอะ

ช่วยไม่ได้ มิโอะเขย่าไหล่ฟูคุโรตะ ไม่นานจากนั้นเธอก็ตรงไปยังห้องประชุมพร้อมคู่หูที่หลุดหนีจากการถูกปลุกจนเดินบนเธอมาตลอดทาง ทำให้มิโอะอยากอุดหูตัวเองเหลือเกิน

“คุโรคาเวะตายแล้ว”

คำพูดชวนใจหายนั้นหลุดจากปากซาคาจึ มิโอะกับฟูคุโรตะชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะมีปฏิกิริยาเล็กน้อย แล้วนั่งเงิบไปอีกครู่ สลับไปมาเหมือนคลิปปิดิโอที่เปิดดูตอนสัญญาณอินเทอร์เน็ตไม่ดี

แค่ประโยคเดียวทำให้ทั้งคู่ตกใจถึงขั้นนั้น

“กินะ... พวกเธอจะทำท่าแบบนั้นก็ไม่แปลก” ซาคาจึอึดनुหรีเข้าเต็มปอด แล้วพ่นควันทั้งหมดออกมา ปกติเขาจะแสดงสีหน้าชัดเจนและชอบเปลี่ยนสีหน้าท่าทางตามสถานการณ์ แต่ซาคาจึในตอนนี้กลับมีสีหน้าไร้อารมณ์ ไม่มีกะจิตกะใจจะสวมหน้ากากอย่างที่เคยเป็นมา ทำให้เดาอารมณ์ไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่

ไม่แน่ว่าอาจเป็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเขา

บรรยากาศตึงเครียดจนมิโอะกลัวว่าเธออาจพูดความคิดของเธอออกไปโดยไม่รู้ตัว ความตึงเครียดที่เธอสัมผัสได้นี้ คงไม่ได้มีแค่เรื่องการ

เสียชีวิตของคุโรคาวะที่ซาคางุจิบอกมา มิโอะเดาเอาจากการที่เขาสูบบุหรี่
เข้าเต็มปอดอีกครั้ง

“ที่เขาตายเป็นเรื่องใหญ่ก็จริง แต่ปัญหาไม่ใช่แค่นั้น”

เขาจะพูดอะไรกันแน่ มิโอะเริ่มรู้สึกกลัว แม้รู้ว่าต้องเป็นเรื่อง
ร้ายแรง แต่เธอคาดเดาอะไรไม่ได้เลย

ปกติเวลาแบบนี้มิโอะจะต้องเหลือบมองสีหน้าของฟุคุโรดะ แต่
ความกดดันเช่นนี้ทำให้เธอไม่อาจทำแบบนั้นได้

ห้ามฟัง ถ้าฟังแล้วจะถอยกลับไม่ได้

แต่ซาคางุจิเอย์ออกมาแล้ว มิโอะไม่มีทางหันหลังกลับได้อีกต่อไป

“เห็นว่าศพของคุโรคาวะถูกควักไบนานะ ไบนานที่ถูกควักยังหา
ไม่พบ”

น้ำเสียงของซาคางุจินั้นไร้ซึ่งความรู้สึกและฟังดูเย็นชายิ่งกว่าการ
แจ้งข่าวครั้งไหนๆที่ผ่านมา แม้แต่ฟุคุโรดะเองยังไม่กล้าพูดแทรก มิโอะเอง
ก็ไม่ต่างกัน

“มาถึงขั้นนี้พวกเธอคงรู้กันแล้ว ขอโทษด้วยนะที่ต้องล้มเลิกแผนงาน
ใหม่คราวนี้ด้วย แต่นี่จะเป็นการตัดสินใจครั้งสุดท้ายในสถานการณ์ที่
เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาแบบนี้ โทษทีนะ”

คำว่าโทษทีนะท้ายประโยคนั้นทำให้ทั้งคู่รู้ว่าซาคางุจิเองก็ลำบากใจ
ไม่น้อย จึงได้แต่ตอบกลับไปว่า “เข้าใจแล้วครับ/ค่ะ”

เป็นครั้งแรกที่ซาคางุจิผู้ชอบยึดเยียดงานให้ลูกน้องหรือทำตัวโง่เงา
พูดขอโทษกับพวกเธอแบบนี้ ทั้งคู่จึงยอมรับว่าเป็นเรื่องช่วยไม่ได้จริงๆ
ที่แผนรายการของพวกเขาต้องถูกยกเลิก

คืนวันเดียวกันนั้น มิโอะมายังร้านยากิโทริตามที่ฟุคุโรดะชวน ปกติแล้วเธอ
จะปฏิเสธ แต่ที่มาเพราะรู้สึกว่ามันพวกเธอเป็นหัวอกเดียวกัน

เมื่อเข้ามาในร้าน ฟุคุโรดะก็สั่งอาหารตามใจชอบทันที โดยไม่ถาม
สักคำว่ามิโอะชอบอะไรหรือกินอะไรไม่ได้บ้าง อีกทั้งพอฟนักรงานนำอาหาร
ปริมาณมหาศาลจนไม่น่ากินหมดมาเสิร์ฟ มิโอะก็ไม่อยากเชื่อหูตัวเองว่า

จะได้ยินฟุคุโรตะพูดแบบนี้ออกมากลางโต๊ะอาหาร

“อ้อ กินไม่หมดไม่เป็นไรนะ แคเธอจะเสียเบรียบหน่อยเพราะต้องแชร์กัน”

เรื่องแรกที่ชวนข้องใจคือ ฟุคุโรตะไม่ได้ตั้งใจจะเลี้ยงข้าว เรื่องน่าโมโห เรื่องที่สองที่มากะตุ้นสมองอันเหนือล้ำของมิโอะคือ เธอไม่ได้สั่งอะไรที่ชอบเลยนอกจากเครื่องดื่ม

นี่เขาชวนรุ่นน้องอย่างเราเองแต่กลับไม่เลี้ยง แถมยังสั่งแต่ของชอบตัวเองแล้วบอกให้แชร์กันอีก ที่จริงก็ไม่ได้อยากให้เลี้ยงหรอก เพราะเรากะจะออกเองอยู่แล้ว แต่มาพูดแบบนี้มันไม่เสียมารยาทไปหน่อยเหรอ

มิโอะรู้สึกไม่สบายอารมณ์จนอยากจะระเบิดความโกรธออกมา ยังดีที่เธอรู้ว่าเขาไม่ได้มีเจตนาถากถางแกล้ง แต่พอเป็นแบบนี้แล้วก็นำโมโหว่าต่อให้ไม่มีเจตนาจะแกล้งก็เหมือนกับแกล้งกันอยู่ดี

“เอ่อ คุณฟุคุโรตะคะ!”

“รู้แล้ว ไม่ต้องพูด”

มิโอะถอนหายใจคิดว่าครั้งนี้จะต่อว่าฟุคุโรตะ แต่กลับถูกเสียงที่ดังกว่าอีกระดับของเขาขัดขึ้น

เขายื่นไถบดเสียบไม้ที่มีอยู่พูนจานส่งให้มิโอะจากกลางโต๊ะ

“กินสิ อยากได้สักไม้อยู่ใช่ไหมล่ะ”

พอเจอเหตุการณ์นี้เข้าไป มิโอะจึงเริ่มดูแคลนฟุคุโรตะอย่างจริงจังว่า เฮ้อ คนคนนี้นี่ไงจริงเชียว แต่แน่นอนว่าเธอทำได้แค่คิดในใจ

แต่ไหนๆ แล้วเธอก็ควรรับน้ำใจของฟุคุโรตะที่ตั้งใจเลิกคิ้วจนโค้งเหมือนขอบถ้วยชาขณะยื่นไถบดเสียบไม้มาให้สักหน่อย มิโอะคาดหวังคืบนี้คงอีกยาว จึงสั่งวิสกี้ผสมโซดาแก้วที่สอง

“เช็งชะมัด แคคุไรคาวะตาย ไม่เห็นต้องยกเลิกรายการเลย!”

“นี่ คุณฟุคุโรตะ พูดแบบนี้มันเสียมารยาทนะคะ! ไม่จำเป็นต้องพูดถึงคนตายตรงๆก็ได้!”

“อะไรเล่า หนวกหูน่า! บ่นโน่นนี่อยู่ได้ เธอเป็นแม่ฉันรึไงหา!”

ฟุคุโรตะเถียงกลับขณะเคี้ยวไถบดเสียบไม้ที่บอกว่าจะยกให้มิโอะ

“คนตายทั้งคนไม่ให้พูดออกมาตรงๆ เหรอ อย่ามาพูดจาเหมือนคนทั่วไปแบบนี้น่า! พวกเราทำรายการออกอากาศให้ผู้ชมชื่นชอบมามากเท่าไรแล้ว เรื่องว่าจริงหรือเท็จนะ ให้คนดูเขาตัดสินใจก็ได้ อย่างเรื่องที่ว่าคุณโรดะตายแบบไหน ถ้าเราไม่นำเสนอ คนดูก็ไม่รู้หรือว่ามีมูลความจริงแค่ไหน ต่อให้มีคนแบบเธอมาวิจารณ์เรื่องที่คนอื่นปฏิบัติกับศพว่าสมควรหรือไม่ควรยังไง แต่คนก็ยังตายเพิ่มขึ้นทุกวันอยู่ดี ตายกันเป็นเบือจากเรื่องทะเลาะวิวาท อุบัติเหตุ หรือไม่ก็จากโรคภัยได้ทุกวันๆ แท้ๆ แล้วทำไมถึงต้องห้ามพูดถึงศพที่ถูกฆาตกรรมด้วยล่ะ ยายเชอ”

คำพูดของฟุคุโรดะซัดเข้าหามิโอะราวกับพายุนจนเธออ้าปากค้าง เธอไม่อาจหาคำพูดมาเถียงเขา ได้แต่ทำปากพะงาบๆ เหมือนปลาการ์ปที่กำลังรออาหาร

“นั่นไง เถียงไม่ออกละสิ ก็ที่ฉันพูดมันเรื่องจริงนี่นา” ฟุคุโรดะยังตอกย้ำมิโอะ แล้วส่งไก่ชุบแป้งทอดกับเบียร์เพิ่มจากพนักงาน

“ถ้าไม่กินก็ขอละนะ” แถมเขายังแถมปิกไก่ทอดตรงหน้ามิโอะมา กินต่อ

“กินไม่ยังเลยนะคะ”

“ผิดรีไร้ ตอนหัวเสียมันต้องกินดื่มแล้วกินนอน เธอเองก็กินด้วยลิ้อะ อย่าบอกนะว่ากลัวอ้วน ไม่ต้องห่วงน่า ไม่มีใครมองผู้หญิงมีดมนแบบเธอหรอก”

“หา ทำไมฉันต้องมาถูกคุณฟุคุโรดะวิจารณ์แบบนี้ด้วยล่ะคะ! มีหน้ามาว่าฉันไม่มีใครมอง ที่คุณฟุคุโรดะยังไม่เห็นเคยมีแฟนเลยไม่ใช่หรอ!”

ฟุคุโรดะหยุดมือที่กำลังจะตักอาหารใส่ปากพร้อมกับเงิบไปสั๊กพัก ก่อนจะเงยหน้าจ้องมิโอะด้วยแววตาเคร่งเครียดแล้วทูปก้านกับโต๊ะ

“อะ อะไรคะ!”

“นี่เธอ ไปฟังมาจากไหน! ใครบอกว่าฉันไม่เคยมีแฟน!”

“เอ๋ ไม่เคยมีจริงๆ เหรอคะ! หวาย...”

สายตาและสีหน้าเหยียดหยามของมิโอะทำให้ฟุคุโรดะหน้าแดงถึงใบหู

แต่ก็แค่รู้เดียว ก่อนเขาจะหันไปตั้งหน้าตั้งตากินอาหารด้วยท่าทางเหมือนไม่ได้ยินที่มีโอะพูด

“ช่างเถอะ เธอเห็นนี่ยัง”

หลังจากชดเบียร์ตามอาหารเข้าไป พุคุโรตะก็พักหายใจแล้วส่งสมาร์ทโฟนข้ามโต๊ะมาให้ มีโอะมองหน้าจอสมาร์ทโฟนสลับกับใบหน้าของพุคุโรตะ ก่อนจะถามในใจอย่างไม่สบอารมณ์ว่า *อะไรอีกล่ะ*

“อ๊ะ เตียวลี ถ้าฉันหยิบมือถือขึ้นมา คุณต้องว่าเอาแน่ ว่าอย่ามาสองเรื่องส่วนตัวคนอื่นตามอำเภอใจเซ!”

“เห็นฉันเป็นตัวอะไรนะ เอาเถอะ รีบๆ ดูเข้า!”

ก็เพราะทำตัวเองไม่ใช่ไร้งิ ถึงได้ถูกมองแบบนี้

มีโอะคอยระวังไม่ให้เปลอพูดความในใจออกไป ขณะค่อยๆ หยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมาดูหน้าจอ แต่มันไม่ได้มีอะไรน่าแปลกเป็นพิเศษ แค่ว่าหัวข่าวเรียงรายเต็มหน้า

“อะไรคะ ให้ดูข่าวเหรอ”

“เห็นตรงที่ว่าคนไลฟ์ลงเน็ตอะไรนั่นมัย”

พุคุโรตะตีหน้าบึ้งขณะเคี้ยวเอ็นไก่ทอดเสียงดัง มีโอะจึงกวาดสายตาทะลึงหัวข่าวที่เขาบอก จนกระทั่งเจออยู่ตรงข่าวเรื่องที่สามนับจากด้านบน

“เน็ตไอดอลหายสาบสูญขณะไลฟ์สถานที่สุดเฮี้ยน”

“นั่นแหละ”

มีโอะอ่านเนื้อข่าวซึ่งบอกว่ามีเน็ตไอดอลหายตัวไปอย่างลึกลับ ขณะกำลังถ่ายทอดสดตอนไปเยือนสถานที่ที่ขึ้นชื่อเรื่องวิญญานของจังหวัดพุทฺธิโกะต่อหน้าผู้ชมกว่าพันคน

ชาวเน็ตแชร์ข่าวนี้ไปทั่วโซเชียลมีเดีย และต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่ใช่ *การหายตัว* แต่เป็น *การฆาตกรรม* ตำรวจไม่มีแถลงการณ์อะไรมาก แต่จากการสัมภาษณ์คนที่ดูไลฟ์ได้ความว่า ระหว่างที่เน็ตไอดอลคนนั้นไลฟ์อยู่ มีเหตุการณ์แปลกๆ เกิดขึ้นหลายครั้ง และมีคนสวมรองเท้าสีดำใช้อาวุธอะไรบางอย่างทำร้ายเขา

“หายตัว...ไม่สิ ถูกฆ่าต่อหน้าคนเป็นพัน”

“ยังไงก็ช่างเถอะ เธอไม่รู้สิก็อะใจอะไรกับคนสวมรองเท้าสีดำนั่นเลยเธอ”

ฟุคุโรตะคงอยากบอกว่ารองเท้าของคุโรคาวะก็เป็นสีดำ แต่คงง่ายไปหากจะสงสัยว่ามีความเกี่ยวข้องกัน

มิโอะเคยคิดว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนชอบเถียงกันตรงๆ เหมือนอย่างเรื่องความเหมาะสมของการพูดถึงคนตายเมื่อครู่ แต่ก็มีส่วนที่พูดจาอ้อมค้อมเป็นกับเขาเหมือนกัน

“คุณหมายถึง...มันอาจเป็นรองเท้าของคุณคุโรคาวะหรือคะ” มิโอะถามฟุคุโรตะโดยแสร้งทำเป็นเล็งเห็นข้อสงสัยของเขา

“จะบ้าหรือ เห็นอย่างนี้ แต่ฉันเป็นพวกยึดหลักความจริงนะ จะบอกให้ ไม่เชื่อเรื่องผีสิงหรือมนุษย์ต่างดาวอะไรพวกนั้นหรอก แต่ฉันเชื่อนะว่าตอนนี้ไดโนเสาร์ยังคงมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่ง นอกนั้นถ้าไม่ได้เห็นด้วยตาตัวเองอย่าหวังเลยว่าจะเชื่อ”

“ฉันอยากจะสื่ออะไรคะ”

“ฉันก็...ไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไรหรอก แต่มันน่าจะเกี่ยวข้องกับอะไรกันสักอย่าง ถึงจะไม่มียุทธศาสตร์อะไร แต่วันที่คนโลพีหายตัวไปนั้น ตรงกับวันที่พบศพคุโรคาวะเลยนะ”

“ขอโทษนะคะ เมื่อกี้คุณฟุคุโรตะพูดเองไม่ใช่หรือ ว่าทุกวันนี้ต้องมีคนเสียชีวิตด้วยสาเหตุอะไรสักอย่าง แสดงว่าการที่คนโลพีคนนั้นหายตัวไปวันเดียวกับที่คุณคุโรคาวะเสียชีวิต ก็ไม่น่าจะมีความหมายอะไรเป็นพิเศษไม่ใช่หรือคะ”

“ฟังให้จบสิ ยายคนมีดมน”

ฟุคุโรตะทำตัวเป็นคนปากร้ายใส่มิโอะโดยไม่จำเป็น ขณะราดซอสบนเกี๊ยวซ่าหนึ่งไก่ทอด

มิโอะพยายามอดกลั้นต่อคำพูดของฟุคุโรตะด้วยความรู้สึกเหมือนความอดทนใกล้ถึงขีดจำกัด เธอได้แต่บอกกับตัวเองว่าอย่าไปถือสาคนบ้าเลย

“วันนี้หลังจากออกจากห้องประชุม ฉันไปหาคุณซาคาซึกิอีกครั้งเพราะรับไม่ได้กับเรื่องยกเลิกรายการพิเศษ ก็จะไปพูดเหมือนเมื่อกี้แหละว่า

‘กับอีแค่คูโรคาวะตาย อย่าให้ถึงกับต้องยุบแผนงานเลย’ แต่เหมือนว่า คุณชาคางุจิกำลังคุยโทรศัพท์กับคุณนากาโอะของสถานีโทรทัศน์โทโตะ ได้ยินว่าพูดถึง ‘ที่ที่พบศพคูโรคาวะ’ ด้วย”

“ที่ที่พบศพคูโรคาวะเหรอคะ”

“ใช่ ศพของคูโรคาวะถูกพบบนหุบเขาของจังหวัดฟูกุโอกะ ดูเหมือน ไม่ได้แถลงรายละเอียด แต่ใกล้กับสถานที่ที่ขึ้นชื่อเรื่องวิญญาณ ไม่ผิดแน่”

มิโอะรู้สึกเหมือนเพิ่งได้ยินคำว่า “สถานที่ที่ขึ้นชื่อเรื่องวิญญาณ” มาหมดๆ จึงลองนึกดูว่าได้ยินมาจากไหน

“อ๊ะ” เพียงไม่กี่วินาทีเธออุทานขึ้นมา

“คนที่ไล่ผีสถานที่ที่ขึ้นชื่อเรื่องวิญญาณ...”

พนักงานนำข้าวอบทรงเครื่องที่ส่งไปตอนแรกมาเสิร์ฟ

“แบบนี้ยังเรียกว่าบังเอิญอีกมั๊ย ยายคนมีตมน” พุคุโรตะพูดแล้ว ยกเบียร์ขึ้นจิบจนหมด